

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 11. února 2016 o odvolání **obžalovaných G [redacted] B [redacted]**, nar. [redacted], **JUDr. O [redacted] H [redacted]**, nar. [redacted], **L [redacted] S [redacted]**, nar. [redacted], **J [redacted] K [redacted]**, nar. [redacted], **JUDr. K [redacted] M [redacted]**, nar. [redacted], **JUDr. F [redacted] F [redacted]**, nar. [redacted], a **JUDr. B [redacted] Š [redacted]**, nar. [redacted] proti rozsudku Okresního soudu v Kladně ze dne 30. července 2015, čj. 26 T 18/2015 – 4 876, v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Milcové a soudkyň Mgr. Radmily Svatoňové a JUDr. Kateřiny Hykešové **t a k t o :**

Podle § 258 odst. 1 písm. d), e), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek **částečně ruší**, a to ohledně obžalovaného JUDr. O [redacted] H [redacted] ve výroku o vině přečiny nepřímého úplatkářství podle § 333 odst. 1 tr. zákoníku v bodech 2/ a 5/, jakož i v celém výroku o trestu, u obžalovaného L [redacted] S [redacted] pouze ve výroku o trestu, podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu se částečně ruší u obžalovaného J [redacted] K [redacted] pouze ve výroku o trestu odnětí svobody a u obžalovaného JUDr. K [redacted] M [redacted] pouze ve výroku o peněžitém trestu.

Za podmínek § 259 odst. 3 písm. a, b) tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že

obžalovaný

JUDr. O [redacted] H [redacted],

nar. [redacted] bytem Č [redacted] [redacted] [redacted], P [redacted], nyní na adrese U D [redacted] [redacted] [redacted] P [redacted] [redacted],

se při nezměněném výroku o vině zločiny přijetí úplatku podle § 331 odst. 2, 3 písm. b) tr. zákoníku, podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, jakož i přečiny zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku a nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku, jakož i návodem k přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. b), § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku,

u z n á v á v i n n ý m , ž e

dne 12. 11. 2012 v kanceláři č. 403 v budově Obvodního soudu pro Prahu 2 v Praze 2, Francouzská 808/19, poté, kdy se od L. S. nar. , dozvěděl, že J. H. , nar. , má zájem o vrácení řidičského průkazu, který mu byl odebrán na základě rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 4 T 218/2010 za řízení pod vlivem návykové látky, vyzval obžalovaný L. S. , aby inkasoval od dosud neustanovené osoby částku ve výši 30.000 Kč, z nichž si 10.000 Kč ponechá jako odměnu za to, že ovlivní ve prospěch J. H. rozhodnutí svého kolegy JUDr. J. H. , soudce Obvodního soudu pro Prahu 2, který bude ve věci rozhodovat a pro kterého mělo být určeno rovněž 10.000 Kč, aby rozhodl pozitivně o žádosti J. H. o upuštění výkonu zbytku trestu zákazu řízení motorových vozidel, a zbylých 10.000 Kč si měl ponechat za zprostředkování L. S. , následně po této domluvě obžalovaný instruoval L. S. o dalším postupu ohledně sepsání a podání žádosti o podmíněné upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu řízení motorových vozidel a sepsal nástin žádosti o podmíněné upuštění od výkonu zbytku trestu, který předal L. S. pro J. H.

dne 12. 11. 2012 po předchozích telefonických konzultacích s J. S. , nar. , ohledně trestní věci vedené v té době Policií ČR, Krajským ředitelstvím Policie hl. m. Prahy, službou dopravní policie, odd. dopravních nehod, pod sp. zn. KRPA-130963/TC-2012 proti P. F. , nar. pro trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, jehož se měl P. F. dopustit tím, že dne 10. 10. 2012 ve 23:00 hod. v Praze 10 řídil osobní motorové vozidlo, RZ , při jízdě narazil do dvou osobních motorových vozidel, která byla zaparkována při kraji vozovky, pokračoval v jízdě a následně se střetl s protijedoucím vozidlem, z místa nehody ujel, kdy dechovou zkouškou u něj následně bylo naměřeno 1,67 g/kg alkoholu, obž. H. od J. S. zjišťoval spisovou značku věci a osobní údaje P. F. tak, aby mohl ve věci dále jednat, vyzval J. S. při osobní schůzce v kanceláři č. 403 v budově Obvodního soudu pro Prahu 2, Francouzská 808/19, aby vyžádal od P. F. částku 50.000 Kč pro něj osobně, 50.000 Kč pro J. S. a 50.000 Kč pro dosud neustanovenou další osobu, a to jako odměnu za to, že ovlivní řízení ve prospěch P. F. tak, že státní zástupce na základě jeho intervence řízení podmíněně zastaví, a současně instruoval J. S. , co je třeba pro tento postup učinit, tedy aby si P. F. zvolil advokáta, vyrovnal se s poškozeným, zaplatil způsobenou škodu a zaslal peněžní prostředky nadaci, současně utvrzoval J. S. že ve věci již kontaktoval státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2, obž. JUDr. F. F.

t e d y žádal úplatek za to, že bude svým vlivem působit na výkon pravomoci úřední osoby,

č í m ž s p á c h a l

přechin nepřímého úplatkářství podle § 333 odst. 1 tr. zákoníku

a o d s u z u j e s e

podle § 331 odst. 3 a § 43 odst. 1 tr. zákoníku, k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **5 (p ě t i) l e t a 3 (t ř í) m ě s í c ů .**

Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice **s dozorem**.

Podle § 67 odst. 1, § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku se odsuzuje rovněž k peněžitému trestu ve výměře **350 denních sazeb po 1000 Kč**, tedy v celkové výši 350 000,- (tři sta padesát tisíc) Kč.

Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku se pro případ, že peněžitý trest nebude ve stanovené lhůtě vykonán, **stanoví náhradní trest** odnětí svobody v trvání 10 (deseti) měsíců.

Dle § 70 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, ve znění účinném do 31. 5. 2015, se obžalovanému ukládá **trest propadnutí věci** nebo jiné majetkové hodnoty, a to pistole zn. Taurus, cal. 22LR, vyr. č. [REDAKCE], s jedním kusem zásobníku s 6 kusy nábojů ráže 22LR.

Obžalovaný

L [REDAKCE] S [REDAKCE],

nar. [REDAKCE], bytem H [REDAKCE] P [REDAKCE],

se při nezměněném výroku o vině přečiny nepřímého úplatkářství podle § 333 odst. 1 a nadřizování § 366 odst. 1 tr. zákoníku,

o d s u z u j e

podle § 366 odst. 1, § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **2 (d v o u) let**,

podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu **3 (t ř í) let a 6 (š e s t i) měsíců**.

Podle § 67 odst. 1, § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku se odsuzuje rovněž k peněžitému trestu ve výměře **100 denních sazeb po 250 Kč**, tedy v celkové výši 25 000 (dvacet pět tisíc) Kč.

Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku se pro případ, že peněžitý trest nebude ve stanovené lhůtě vykonán, stanoví **náhradní trest** odnětí svobody v trvání **3 (t ř í) měsíců**.

Obžalovaný

J [REDAKCE] K [REDAKCE]

nar. [REDAKCE], bytem Ž [REDAKCE] P [REDAKCE],

se při nezměněném výroku o vině přečinem nepřímého úplatkářství podle § 333 odst. 2 tr. zákoníku a při nezměněném výroku o peněžitém trestu

o d s u z u j e

podle § 333 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **10 (d e s e t i) měsíců**.

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **30 (třiceti) měsíců**.

Podle § 256 tr. řádu se odvolání obžalovaných G ■■■ B ■■■, JUDr. F ■■■ F ■■■ a JUDr. B ■■■ Š ■■■ **z a m í t a j í**.

Podle § 253 odst. 1 tr. řádu se odvolání Sdružení válečných veteránů R **z a m í t á**.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem byl **obžalovaný G ■■■ B ■■■ uznán vinným pokusem přečinu podvodu podle § 21 odst. 1, § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku a přečinem vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku, jichž se dopustil podle skutkových zjištění okresního soudu v bodě 1/ tím, že v průběhu měsíců července a srpna 2012 v Praze, Františkových Lázních a na dalších místech pod nepravdivým příslibem zajištění příznivějšího rozhodnutí, které sliboval zajistit prostřednictvím soudce Obvodního soudu pro Prahu 2 JUDr. O ■■■ H ■■■, v trestní věci V ■■■ J ■■■ nar. ■■■, jenž dne 13. 7. 2012 řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu, bylo proti němu vedeno Policií R trestní řízení pro trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 tr. zákoníku a trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 30. 7. 2012, sp. zn. 8 T 191/2012, mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 2 měsíců s podmíněným odkladem výkonu trestu na zkušební dobu 24 měsíců a trest zákazu činnosti, řízení motorových vozidel všeho druhu, v trvání 24 měsíců, požadoval po V ■■■ J ■■■ částku ve výši 50 000 Kč, kterou vydával za odměnu pro JUDr. O ■■■ H ■■■, případně státního zástupce, který bude ve věci intervenovat, obžalovaný přitom intervenci opakovaně sliboval, aniž by JUDr. O ■■■ H ■■■ v tomto směru jakkoli ovlivňoval, V ■■■ J ■■■ N ■■■, nar. ■■■, který pro V ■■■ J ■■■ věc sjednával; poté, kdy V ■■■ J ■■■ na uvedenou nabídku nepřistoupil, snížil obžalovaný svůj požadavek na částku 25 000 Kč a dne 3. 8. 2012 kolem 19:30 hod. v ul. Generála Janouška, Praha 9 – erný Most, převzal v rámci předstíraného převodu věci od V ■■■ J ■■■ částku ve výši 10 000 Kč jako platbu za ovlivnění postupu soudce v průběhu nařízeného hlavního líčení v uvedené trestní věci, kdy cílem intervence mělo být snížení trestu uloženého V ■■■ J ■■■ trestním příkazem a dojednání dalšího postupu se státním zástupcem, který měl takto ovlivněné rozhodnutí akceptovat, a v následujících dnech požadoval obžalovaný doplatek peněz ve výši 15 000 Kč, přičemž již v průběhu požadování zaplacení peněz obžalovaný prostřednictvím V ■■■ J ■■■ N ■■■ adresoval V ■■■ J ■■■ s vědomím, že mu tato informace bude obratem sdělena, výhrůžku, že pokud požadavek obžalovaného nesplní, zajistí, že v hlavním líčení dojde ke zpřísnění uloženého trestu oproti trestu uloženému v hlavním líčení až na nepodmíněný trest odnětí svobody, jímž pro případ nezaplacení peněz ze strany V ■■■ J ■■■ obžalovaný hrozil také V ■■■ J ■■■ N ■■■, po celou dobu svého jednání ujistil také obžalovaný V ■■■ J ■■■ prostřednictvím V ■■■ J ■■■ N ■■■, že své jednání koordinuje s JUDr. O ■■■ H ■■■ a že v uvedené věci bude za úplatu rozhodnuto ve prospěch V ■■■ J ■■■ avšak tato jeho tvrzení se nezakládala na pravdě, nebo obžalovaný s JUDr. O ■■■ H ■■■ ve věci v žádné fázi nejednal, nežádal jej o její ovlivnění a vylákané finanční prostředky si ponechal pro vlastní potřebu.**

Obžalovaný JUDr. O ■■■ H ■■■ byl uznán vinným **v bodech 2/ a 5/ přečiny nepřímého úplatkářství podle § 333 odst. 1 tr. zákoníku, jichž se podle skutkových zjištění okresního soudu dopustil tím, že jednak dne 12. 11. 2012 v kanceláři č. 403 v budově Obvodního soudu pro Prahu 2 v Praze 2, Francouzská 808/19, poté, kdy se od L ■■■ S ■■■ nar. ■■■, dozvěděl, že J ■■■ H ■■■, nar. ■■■, má zájem o vrácení**

řidičského průkazu, který mu byl odebrán na základě rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 4 T 218/2010 za řízení pod vlivem návykové látky, vyzval obžalovaný L ■■■■■ S ■■■■■, aby inkasoval od dosud neustanovené osoby částku ve výši 30 000 Kč, z nichž si 10 000 Kč ponechá jako odměnu za to, že ovlivní ve prospěch J ■■■■■ H ■■■■■ rozhodnutí svého kolegy JUDr. J ■■■■■ H ■■■■■ soudce Obvodního soudu pro Prahu 2, který bude ve věci rozhodovat a pro kterého mělo být určeno rovněž 10 000 Kč, aby rozhodl pozitivně o žádosti J ■■■■■ H ■■■■■ o upuštění výkonu zbytku trestu zákazu řízení motorových vozidel, a zbylých 10 000 Kč si měl ponechat za zprostředkování L ■■■■■ S ■■■■■, následně po této domluvě obžalovaný instruoval L ■■■■■ S ■■■■■ o dalším postupu ohledně sepsání a podání žádosti o podmíněné upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu řízení motorových vozidel a sepsal návrh žádosti o podmíněné upuštění od výkonu zbytku trestu, který předal L ■■■■■ S ■■■■■ pro J ■■■■■ H ■■■■■, a jednak, že dne 12. 11. 2012 po předchozích telefonických konzultacích s J ■■■■■ S ■■■■■ nar. ■■■■■, ohledně trestní věci vedené v té době Policií R, Krajským ředitelstvím Policie hl. m. Prahy, službou dopravní policie, odd. dopravních nehod, pod sp. zn. KRPA-130963/T -2012 proti P ■■■■■ F ■■■■■, nar. ■■■■■, pro trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, jehož se měl P ■■■■■ F ■■■■■ dopustit tím, že dne 10. 10. 2012 ve 23:00 hod. v Praze 10 řídil osobní motorové vozidlo, RZ ■■■■■, při jízdě narazil do dvou osobních motorových vozidel, která byla zaparkována při kraji vozovky, pokračoval v jízdě a následně se střetl s protijedoucím vozidlem, z místa nehody ujel, kdy dechovou zkouškou u něj následně bylo naměřeno 1,67 g/kg alkoholu, obž. H ■■■■■ od J ■■■■■ S ■■■■■ zjišťoval spisovou značku věci a osobní údaje P ■■■■■ F ■■■■■ tak, aby mohl ve věci dále jednat, vyzval J ■■■■■ S ■■■■■ při osobní schůzce v kanceláři č. 403 v budově Obvodního soudu pro Prahu 2, Francouzská 808/19, aby vyžádal od P ■■■■■ F ■■■■■ částku 50 000 Kč pro něj osobně, 50 000 Kč pro J ■■■■■ S ■■■■■ a 50 000 Kč pro dosud neustanovenou další osobu, a to jako odměnu za to, že ovlivní řízení ve prospěch P ■■■■■ F ■■■■■ tak, že státní zástupce na základě jeho intervence řízení podmíněně zastaví, a současně instruoval J ■■■■■ S ■■■■■, co je třeba pro tento postup učinit, tedy aby si P ■■■■■ F ■■■■■ zvolil advokáta, vyrovnal se s poškozeným, zaplatil způsobenou škodu a zaslal peněžní prostředky nadaci, současně utvrzoval J ■■■■■ S ■■■■■ že ve věci již kontaktoval státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2, obž. JUDr. F ■■■■■ F ■■■■■.

V bodě 3/ byl obžalovaný JUDr. O ■■■■■ H ■■■■■ uznán vinným *přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a zločinem přijetí úplatku podle § 331 odst. 2, 3 písm. b) tr. zákoníku*, přičemž v tomto bodě byl **obžalovaný L ■■■■■ S ■■■■■** uznán vinným *přečiny nepřímého úplatkářství podle § 333 odst. 1 tr. zákoníku a nadřizování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku*, těchto trestných činů se podle skutkových zjištění okresního soudu dopustili tím, že v době nejméně od 2. 10. 2012 do 12. 11. 2012 domlouvali prostřednictvím telefonické komunikace a při osobních jednáních v budově Obvodního soudu pro Prahu 2, v Praze 2, Francouzská 808/19, v kanceláři č. 403 pozitivní ovlivnění výsledku trestního řízení vedeného uvedeným soudem pod sp. zn. 8 T 209/2012 proti J ■■■■■ V ■■■■■, nar. ■■■■■, pro trestný čin ublížení na zdraví z nedbalosti dle § 147 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku, kdy věc byla k rozhodnutí přidělena obž. H ■■■■■ jakožto soudci tohoto soudu, a to na základě toho, že obž. S ■■■■■ předtím v nezjištěné době obdržel od nezjištěné osoby za to, že zařídí v uvedené trestní věci příznivé rozhodnutí, částku ve výši 50 000 Kč, z níž si částku 10 000 Kč ponechal pro vlastní potřebu a částku 40 000 Kč předal J ■■■■■ M ■■■■■, nar. 23. 11. 1945, aby v dané věci ve prospěch J ■■■■■ V ■■■■■ ovlivnil státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 JUDr. F ■■■■■ F ■■■■■ o předání a rozdělení peněz obž. S ■■■■■ informoval dne 2. 10. 2012 obž. H ■■■■■ a poté, co se obž. H ■■■■■ dozvěděl tyto skutečnosti, vyzval obž. S ■■■■■, aby částku 40 000 Kč inkasoval zpět, nebo JUDr. F ■■■■■ F ■■■■■ v soudním řízení již rozhodnutí ovlivnit nemůže, a takto obž. H ■■■■■

jednal v úmyslu si ze získaných prostředků část ponechat, část rozdělit a v souvislosti s tím rozhodnout ve věci ve prospěch J. V. následně dne 12. 11. 2012 projednal obž. H. s obž. S. další postup spočívající v tom, že obž. H. při budoucím rozhodování uloží J. V. co nejnižší trest, tak, aby obž. S. mohl získat za toto rozhodnutí ve prospěch V. pro oba obžalované případně ještě vyšší finanční obnos, k jehož získání obž. S. vyzval, tímto jednáním přitom obž. H. vědomě porušil účel trestního řízení, tedy povinnosti uložené mu ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu s odkazem na ustanovení § 1 tr. řádu, § 2 odst. 6 tr. řádu, a dále postupoval v rozporu s povinnostmi soudce, uloženými mu v § 79 odst. 1 a § 80 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. c) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích.

V bodě 4/ byl obžalovaný H. uznán vinným *díličmi útoky (ve vztahu k trestným činům v bodě 6/)* pokračujícího přečinu nadřezování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku a pokračujícího zločinu podplacení podle § 332 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku a *návodem k přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. b), § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku*, obžalovaný J. K. byl v tomto bodě uznán vinným *přečinem nepřímého úplatkářství podle § 333 odst. 2 tr. zákoníku*, stejně jako obžalovaný JUDr. K. M., který byl navíc uznán vinným *přečinem nadřezování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku*, přičemž JUDr. F. F. byl v tomto bodě uznán vinným *díličmi útoky (k bodu 7/)* pokračujícího přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jakož i pokračujícího přečinu nadřezování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku a v tomto bodě v souběhu se zločinem přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, alinea první, odst. 3 písm. b) tr. zákoníku, přičemž jmenovaní obžalovaní se v tomto bodě dopustili uvedených trestných činů podle okresního soudu tím, že dne 5. 11. 2012 po předchozí telefonické domluvě při schůzce v kanceláři č. 403 v budově Obvodního soudu pro Prahu 2, Francouzská 808/19, požadoval obž. M. po obž. H. s tím, že „peníze nerozhodují“, aby mu pomohl ovlivnit výsledek trestního řízení vedeného pro trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 tr. zákoníku Policií ČR, Obvodním ředitelstvím policie Praha 1, místním oddělením Dejvice, pod sp. zn. ORI-71511/TČ-2012-00116, ve prospěch obž. K., který řídil dne 2. 11. 2012 osobní motorové vozidlo, RZ, pod vlivem alkoholu, kdy mu bylo po zmařených dechových zkouškách zjištěno vyšetřením krve 1,21 g/kg alkoholu v krvi, obž. H. souhlasil a dotazoval se na podrobnosti případu, konstatoval, že je třeba věc ovlivnit ještě v průběhu přípravného řízení, a přesto, že mu bylo známo, že obž. K. byl již v minulosti trestán za totožnou trestnou činnost, inicioval odklon trestního řízení ve formě „podmíněného zastavení trestního stíhání“ tak, aby se obž. K. vyhnul trestnímu postihu zejm. ve formě trestu zákazu činnosti, obž. H. přislíbil zajistit toto pozitivní rozhodnutí u svého známého státního zástupce, obž. F. jemuž ještě v průběhu schůzky s obž. M. telefonoval a sdělil mu, „ať se podívá“ na případ obž. K., následně na konci této schůzky v přímé souvislosti s počínáním obž. H. předal obž. M. obž. H. obálku s finanční částkou ve výši 3 000 Kč, obž. H. peníze přijal, přičemž tyto finanční prostředky za účelem ovlivnění své věci u orgánů činných v trestním řízení ze svého majetku poskytl obž. K. obž. M. prostřednictvím další neustanovené osoby, která se rovněž na schůzce nacházela, následně dne 6. 11. 2012 se sešel obž. H. s obž. F., aby s ním projednal postup ve věci, kdy v průběhu tohoto jednání telefonoval obž. M., že „může slavit a všechno je v naprosté pohodě“, dne 8. 11. 2012 se opětovně setkali obž. H. s obž. M. v budově Obvodního soudu pro Prahu 2 v kanceláři č. 403, kde domlouvali podrobnosti postupu, který měl vyústit v podmíněné odložení návrhu na potrestání obž. F., a obž. M. následně instruoval v intencích této dohody obž. K., a dále v průběhu uváděné schůzky obž. M. předal jako odměnu za zdárné ukončení věci obž. H. obálku s finanční částkou ve výši 50 000 Kč, přičemž peníze

obž. M. předal obž. K. v přesněji nezjištěné době od 5. 11. 2012 do 8. 11. 2012 při vzájemném jednání v osobním motorovém vozidle obž. K. v Praze, po odchodu obž. M. z kanceláře obž. H. přepočítal finanční hotovost, rozdělil ji do dvou obálek a jednu s částkou 25 000 Kč předal obž. F. jako odměnu dne 28. 11. 2012 kolem 12:00 hod. před budovou Obvodního soudu pro Prahu 2, neboť obž. F. i s vědomím zákonných důsledků neodsouzení obž. K. rozhodl v trestní věci vedené u Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 pod sp. zn. 1 ZK 784/2012 usnesením ze dne 28. 11. 2012 o podmíněném odložení návrhu na potrestání dle § 179g odst. 1 tr. řádu i přes to, že pro takový postup ve prospěch obž. K. nebyly splněny zákonné podmínky, tímto jednáním přítom obž. F. vědomě porušil účel trestního řízení, tedy povinnosti uložené mu ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu s odkazem na ustanovení § 1 tr. řádu, § 2 odst. 6 tr. řádu, a dále porušil povinnosti uložené mu ustanovením § 24 zák. č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství.

V bodě 6/ byl obžalovaný JUDr. H. uznán vinným *díličními útoky (ve vztahu k trestným činům v bodě 4/) pokračujícího přečinu nadřizování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku a pokračujícího zločinu podplacení podle § 332 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, přičemž obžalovaný JUDr. B. Š.* byl v tomto bodě uznán vinným *zločinem podplacení podle § 332 odst. 1, alinea první, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku a přečinem nadřizování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku*, když jmenovaní obžalovaní se těchto trestných činů podle skutkových zjištění okresního soudu dopustili tím, že v přesněji nezjištěné době, nejpozději od října 2012 do počátku února 2013, na různých místech v Praze, zejm. v Praze 2 - Vinohradech a Praze 4 - Pankráci, *nejprve za účelem zjištění stavu věci a ovlivnění rozhodnutí ve prospěch V. K., nar. , v jeho trestní věci vedené Městským soudem v Praze pod sp. zn. 1 T 2/2012, v níž mu byl kladen za vinu skutek, jímž se dopustil trestného činu zpronevěry dle § 206 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, obž. H. opakovaně telefonicky i osobně kontaktoval soudce Vrchního soudu v Praze JUDr. Z. S. a státní zástupkyni Městského státního zastupitelství v Praze JUDr. D. M. zjišťoval od nich podrobnosti o úředních osobách podílejících se na rozhodování ve věci ve stádiu řízení před Městským soudem v Praze i ve stížnostním řízení před Vrchním soudem v Praze, dne 2. 1. 2013 v jednacím síni č. 137 v budově Obvodního soudu pro Prahu 2, Francouzská 808/19, Praha 2, se obž. H. s obž. Š. dohodl na tom, že řízení bude ovlivněno za částku 200 000 Kč, poskytnutou V. K. prostřednictvím obž. Š. blíže nezjištěným osobám; načež téhož dne tamtéž obž. Š. informoval obž. H. ještě o tom, že V. K. způsobil v opilosti ještě dopravní nehodu, prověřovanou Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, pod sp. zn. KRPA-161331/TČ-2012-000005-43 jako trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, obž. Š. také sdělil obž. H. potřebné informace o pachateli tak, aby obž. H. mohl ovlivnit i tuto trestní věc ve prospěch V. K., což následně obž. H. v kooperaci s obž. Š. činil po příslibu, že V. K. „z toho chlastu vytáhne“, kdy s vědomím obž. Š. kontaktoval nejpozději dne 7. 1. 2013 státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 JUDr. P. S. který v naposledy uvedené trestní věci posléze věcně rozhodoval a jemuž slíbil částku 50 000 Kč, aby věc skončila rozhodnutím o „podmíněném zastavení trestního stíhání“, což obž. Š. akceptoval spolu s návrhem obž. H. že každý z obou obžalovaných dostane rovněž částku 50.000 Kč od V. K. za svou intervenci v jeho případě, přičemž finanční částku v přesně nezjištěné výši předanou obž. H. obž. Š. dne 14. 1. 2013 kolem 13:15 hod. na parkovišti poblíž budovy Obvodního soudu pro Prahu 2 předal obž. H. na tomtéž místě téhož dne kolem 13:25 hod. JUDr. P. S. dále obž. H. opakovaně instruoval obž. Š., jak má V. K. postupovat, aby mohl*

být rozhodnutí o „podmíněném zastavení“ jeho trestního stíhání formálně učiněno, a rovněž kontaktoval telefonicky dne 5. 2. 2013 soudního znalce-toxikologa ing. J. [REDACTED] Z. [REDACTED] který byl v dané trestní věci V. [REDACTED] K. [REDACTED] jako znalec přibrán, s tím, ať je znalecký posudek „hezky udělaný.“

V bodě 7/ byl obžalovaný **JUDr. F. [REDACTED] F. [REDACTED]** uznán vinným dílčími útoky (k bodu 4/) pokračujícího přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jakož i pokračujícího přečinu nadřování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku, jichž se podle okresního soudu dopustil tím, že jako státní zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 rozhodl dne 9. 10. 2012 v budově Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2, Lazarská 4/10, Praha 2, vědomě v rozporu se zákonem č. 141/1961 Sb., trestním řádem, v trestní věci vedené u Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 pod sp. zn. 1 ZK 683/2012 proti F. [REDACTED] K. [REDACTED], nar. [REDACTED] pro trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 tr. zákoníku, vedené Policií ČR, Obvodním ředitelstvím Praha IV, místní oddělení Lhotka pod sp. zn. ORIV-61701/TČ-2012-001411-ZPŘ, jehož se měl F. [REDACTED] K. [REDACTED] dopustit tím, že dne 4. 10. 2012 řídil v Praze 4 pod vlivem alkoholu osobní motorové vozidlo, RZ [REDACTED], když provedenou dechovou zkouškou pomocí přístroje Dräger byla následně v jeho dechu zjištěna hodnota 2,26 g/kg alkoholu, kdy poté, co mu policejní orgán předal zprávu o výsledku zkráceného přípravného řízení, rozhodl v rozporu s ustanovením § 179c odst. 2 písm. c) tr. řádu tak, že uvedenou trestní věc odevzdal k projednání Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravně správních agend, přestože spisový materiál obsahoval dostatečné množství důkazů odůvodňujících závěr o spáchání trestného činu a z opisu z evidence Rejstříku trestů vyplývalo, že v době spáchání skutku se F. [REDACTED] K. [REDACTED] nacházel ve zkušební době podmíněného odložení návrhu na potrestání, která mu byla uložena rozhodnutím státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 10 pod sp. zn. 1 ZK 126/2012 pro trestný čin poškození cizí věci dle § 228 odst. 1 tr. zákoníku, i přes to, že pro takový postup ve prospěch F. [REDACTED] K. [REDACTED] nebyly splněny zákonné podmínky, tímto jednáním přitom obž. F. [REDACTED] vědomě porušil účel trestního řízení, tedy povinnosti uložené mu ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu s odkazem na ustanovení § 1 tr. řádu, § 2 odst. 6 tr. řádu, a dále porušil povinnosti uložené mu ustanovením § 24 zák. č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, a současně umožnil F. [REDACTED] K. [REDACTED] aby se vyhnul trestnímu stíhání a pokračování prvotního trestního řízení, které bylo dočasně odloženo.

V bodě 8/ byl obžalovaný **JUDr. O. [REDACTED] H. [REDACTED]** uznán vinným přečinem nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku, kterého se měl podle okresního soudu dopustit tím, že v přesněji nezjištěné době v letech 1999 až 2000 si v Bulharsku opatřil střelnou zbraň zn. Taurus, cal. 22LR, výr. č. [REDACTED], kterou následně dovezl do České republiky, kde ji na adrese U D. [REDACTED] P. [REDACTED]–B. [REDACTED], společně s jedním kusem zásobníku ke zbrani s 6 kusy nábojů ráže 22LR měl v držení bez povolení, v rozporu se zák. č. 288/1995 Sb., o střelných zbraních, a následně v rozporu se zák. č. 119/2002 Sb., o zbraních, až do dne 21. 2. 2013.

Za to byli odsouzeni: - obžalovaný **G. [REDACTED] B. [REDACTED]** podle § 209 odst. 3 tr. zákoníku a § 43 odst. 1 tr. zákoníku, k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání osmnácti měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání tří let; - obžalovaný **JUDr. O. [REDACTED] H. [REDACTED]** podle § 331 odst. 3 tr. zákoníku a § 43 odst. 1 tr. zákoníku, k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání šesti let a šesti měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazen do věznice s dozorem, současně mu byl podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku uložen peněžitý trest ve výměře 350 000 Kč s tím, že podle § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku sestává peněžitý trest z 350 denních sazeb po

1 000 Kč a pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, byl podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání patnácti měsíců. Tomuto obžalovanému byl rovněž uložen podle § 70 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku účinného v době spáchání činu trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, a to pistole zn. Taurus, cal. 22LR, výr. č. ██████████, s jedním kusem zásobníku s 6 kusy nábojů ráže 22LR; - **obž. L██████ S██████** podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku a § 43 odst. 2 tr. zákoníku, k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvou let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazen do věznice s dozorem, také jemu byl současně uložen podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku peněžitý trest ve výměře 25 000 Kč, když podle § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku bylo určeno, že peněžitý trest sestává ze 100 denních sazeb po 250 Kč a stanoven byl podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku pro případ, že peněžitý trest nebude ve stanovené lhůtě vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců, současně byl zrušen výrok o trestu trestního příkazu Okresního soudu Praha-východ ze dne 23. 12. 2014, sp. zn. 1 T 264/2014, jakož i všechna obsahově navazující rozhodnutí; - **obž. J██████ K██████** podle § 333 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání deseti měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazen do věznice s dozorem, také tomuto obžalovanému byl uložen peněžitý trest ve výměře 240 000 Kč s tím, že sestává ze 100 denních sazeb po 2 400 Kč a podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání osmi měsíců; - **obž. JUDr. K██████ M██████** podle § 333 odst. 2 tr. zákoníku a § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání sedmi měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu dvou let, v případě tohoto obžalovaného byl peněžitý trest uložen ve výměře 100 000 Kč, resp. 100 denních sazeb po 1000 Kč, současně byl stanoven za stejných podmínek jako u ostatních obžalovaných náhradní trest odnětí svobody v trvání pěti měsíců; - **obž. JUDr. F██████ F██████** podle § 331 odst. 3 tr. zákoníku a § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří let a deseti měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazen do věznice s dozorem, peněžitý trest v jeho případě podle rozsudku činí 150 000,- Kč, takto 150 denních sazeb po 1 000,- Kč a náhradní trest odnětí svobody činí osm měsíců; - **obž. JUDr. B██████ Š██████** podle § 332 odst. 2 tr. zákoníku a § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvou let a šesti měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání čtyř let, peněžitý trest je představován částkou 150 000,- Kč, resp. 150 denními sazbami po 1 000,- Kč a náhradní trest byl stanoven opět za totožných podmínek jako u spoluobžalovaných na dobu osmi měsíců.

Proti tomuto rozsudku podali všichni obžalovaní prostřednictvím svých obhájců včasné odvolání, která směřují primárně proti výroku o vině, přičemž někteří z nich namítají i nepřiměřenost uložených trestů.

Obžalovaný B██████ souhlasí s tím, že se dopustil podvodného jednání a popisuje, jakou k němu měl s ohledem na dluh svědka N██████ motivaci. Vylučuje však, že by kohokoli vydíral, resp. naplnil i skutkovou podstatu přečinu vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku. V██████ J██████ objektivně hrozil nepodmíněný trest a bylo to tedy toliko upozornění, nikoli výhrůžka. Hovořil v teoretické rovině, když jednak neměl reálnou možnost uvedené zařídit, přičemž svědek J██████ se o tom dozvěděl zprostředkovaně a nevzbudilo to v něm žádnou obavu. Poukazuje, stejně jako další obžalovaní v následně reprodukováných odvoláních, na to, že odposlechy a další úkony byly povolovány Okresním soudem v Chebu, ačkoli pachatelé se měli dopouštět trestné činnosti na území Prahy. To považuje za účelové s tím, že v této souvislosti bylo porušeno i jeho právo na spravedlivý proces. Poukazuje i na to, že v rozhodné době byl osobou s posledními zbytky zraku (dnes je zcela nevidomý), takže tvrzení svědka N██████ že se ho bál, resp. bál se o děti atd. působí zcela nevěrohodně

a hraničí až se směšností. Navrhuje, aby odvolací soud přehodnotil věc z hlediska jeho námitek, uznal ho vinným pouze přečinem, který nenamítá a přiměřeně snížil trest.

Obžalovaný JUDr. H rovněž upozorňuje na procesní aspekty přípravného řízení, kdy na samém počátku rozhodoval nepříslušný Okresní soud v Chebu, přičemž místní příslušnost byla dovozována z okolností dotýkajících se šetření spoluobžalovaného **B**. Zdůrazňuje, že již na počátku bylo řečeno ze strany Vrchní státní zástupkyně, že tato trestná činnost se odvolatele netýká a v tomto duchu také byla podána obžaloba. Trestná činnost, která je kladena každému z nich za vinu, spolu nesouvisí. Dále popisuje, že k předání peněz a k rozhovoru mezi svědkem **J** a obžalovaným **B** došlo na Černém Mostě. To namítal již v přípravném řízení, přičemž v důsledku tohoto postupu byl odňat zákonnému soudci. Pokud jde o odposlechy, resp. o proces jejich povolování, pak upozorňuje na to, že dne 4. 9. 2012 zamítla soudkyně Okresního soudu v Chebu JUDr. **M** žádost o povolení odposlechu na pevné telefonní lince Obvodního soudu pro Prahu 2, následně bylo žádáno dne 12. 9. 2012 a soudce JUDr. **K** odposlech povolil. Žádné nové důvody, žádná delší doba od rozhodnutí první soudkyně však neuplynula. Tento aspekt věci dále rozvíjí s tím, že první rozhodnutí mělo být závazné pro dalšího soudce, „jinak dojde ke kastaci soudců a ohýbání práva, což je nepřípustné.“ Ve vztahu k bodu 8/ namítá porušení svého práva na obhajobu, neboť ačkoli se k tomuto skutku doznal, trestní stíhání bylo zahájeno již dne 12. 4. 2013 a prezident dal souhlas s tímto postupem až dne 19. 4. 2013. Byl tak porušen princip parity v právním systému ČR. Tvrzení o výběru peněz z účtu svědka **K** považuje za ryze účelové, rekapituluje, že došlo k celé řadě výběrů, přesto je na straně 25 podané obžaloby uvedeno, že částka 150 000,- Kč byla jedinečná. O uvedených výběrech se obžaloba nezmiňovala a soud je nepovažoval za právně významné. Také z ignorace tohoto faktu dovozuje, že je stíhán nepřítelně běžným způsobem. Právo na obhajobu bylo porušeno i tím, že se okresní soud rozhodl neprovádět některé důkazy, např. výslech svědka **H** neboť ten mohl objasnit okolnosti související se zahájením trestního stíhání obžalovaných. Vyslechnuta měla být i zapisovatelka **H**. Oba tyto svědci mohli pomoci přinejmenším zmírnit jeho procesní obvinění. Namítá i nesprávné hodnocení svého zdravotního stavu. Již v průběhu vazebního řízení a následně byl opakovaně hospitalizován v psychiatrických léčebnách. Poukazuje na zprávu svého ošetřujícího psychiatra ve vztahu k závěrům znalce **H**. Do spisu založil internetový článek ze 7. 11. 2014, z něhož vyplývá, že osoba tohoto znalce je problematická. Další znalec pak vyhotovil posudek na základě jediného sezení. Za podivné považuje i to, že znalci nebyli soudem ani předvoláni ani vyslechnuti, také v tom spatřuje porušení svého práva na obhajobu a postup soudu v tomto směru rovněž není standardní. Opakuje důvody, které ho vedly k podání tzv. námítky podjatosti s tím, že předseda senátu a tedy i celý senát, který mohl být ovlivňován, nemohl být - s ohledem na vyjádření předsedy senátu pro média po vyhlášení rozsudku - nezávislý. Požaduje humanitní přístup ke své matce, která překročila 90 let svého věku. Otázku humanity pak rozebírá i ve vztahu k aktuální politické situaci související s uprchlickou krizí. Pokud požádal, aby bylo jednáno v jeho nepřítomnosti, po přečtení protokolů byl překvapen hodnocením své osoby, neboť ostatní vyslychané osoby této situace využily a označily ho za viníka jejich problémů, resp. hlavního viníka apod. On sám fakticky setrval na své původní výpovědi a v této souvislosti nesouhlasí s hodnocením soudu, který ji nepovažoval – zjednodušeně řečeno – za kvalifikované doznání. Stejně tak měly být zkoumány jeho zdravotní podmínky z hlediska možnosti konat trestní řízení. Polemizuje s prvním soudem v odůvodnění „projevené lítosti,“ jakož i v dalších aspektech odůvodnění rozsudku, které souvisí s hodnocením jeho osoby. Zdůrazňuje, že v souvislosti s tímto řízením došlo k ukončení jeho profesního života. Rekapituluje okolnosti svého kárného řízení, popisuje svou diplomatickou kariéru v době balkánských válek, když v jeho prospěch v této souvislosti vystupuje i Sdružení válečných veteránů. Jeho osobu proto

nelze vnímat tak negativně, jak k tomu přistupoval okresní soud. Pokud byl v minulosti prověřován, nic negativního k jeho osobě zjištěno nebylo. V této souvislosti namítá, že pokud požadoval doplnění dokazování zprávou BIS, opět mu nebylo vyhověno. Bez ohledu na výše uvedené okolnosti zmiňuje, že uložený trest má represivní a odstrašující charakter a neodpovídá společenské nebezpečnosti žalovaných skutků. V případě umístění do výkonu trestu by stejně byl po delší dobu v péči lékařů a samotný výkon trestu by se minul účinkem. Navrhuje, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí v jiném senátu.

Ve prospěch obžalovaného podala odvolání také jeho matka Ing. JUDr. M. H. která poukazuje na svůj věk, osobní a rodinné poměry obžalovaného, jakož i na jeho dosud bezúhonný způsob života a především dopad jeho odsouzení na její osobu. Také ona prvému soudu vytýká, že nepostupoval správně, nehodnotil provedené důkazy řádně a nedoplnil dokazování v navržených směrech. Poukazuje na význam toho, že za jejího syna se postavilo Sdružení válečných veteránů. Domnívá se, že její syn byl odsouzen v souvislosti mediálními požadavky, obvinění jsou vykonstruovaná. Žalující straně vytýká snahu zviditelnit se a také kariérismus. Popisuje svou nemohoucnost a to, že se o ni její syn stará, je odkázána pouze na jeho péči. Rozsudek považuje z tohoto úhlu pohledu za likvidační. Myslí si, že trest neměl být ukládán jako nepodmíněný. Nebylo přihlédnuto k tomu, že její syn měl jako soudce nejvyšší nápad v celé ČR. Popisuje jeho významné aktivity v diplomatických službách během vypjaté doby války v bývalé Jugoslávii. Apeluje na slušnost a lidskost odvolacího soudu.

Odvolání ve prospěch obžalovaného H. podalo i Sdružení válečných veteránů ČR, které opakovaně nabídlo soudu společenskou záruku za obžalovaného. Sděleno bylo, že zástupci sdružení jsou připraveni zopakovat obsah a garance nabídnuté záruky u odvolacího soudu.

Obžalovaný S. primárně odkazuje na popis skutku, z něhož podle jeho názoru vůbec nevyplývá, zda prostředky, které měl částečně předat svědku M. a částečně si ponechat pro svou potřebu, skutečně souvisely s ovlivňováním trestního řízení, resp. nic nenasvědčuje tomu, že by se snažil působit na výkon pravomoci úřední osoby a dokonce nadřizovat J. V. Pokud jde o rozhovory s JUDr. H. jednalo se o přátelské hovory, kdy nelze každé jednotlivé slovo interpretovat jako vážně míněné, přičemž poukazuje na způsob chování a vystupování JUDr. H. Upozorňuje, že také on je osobou se závažnými zdravotními problémy. Uložený trest, včetně peněžitého, je nepřiměřený závažnosti jeho jednání, jeho věku a zdravotnímu stavu. Navrhuje proto, aby odvolací soud znovu hodnotil důkazy směřující k jeho jednání, a to zejména záznamy telekomunikačního provozu a prostorového odposlechu, které je nutno vnímat v intencích jeho obhajoby, tedy jako nezávazný rozhovor dvou dávných známých.

Obžalovaný K. zdůvodnil nejprve odvolání prostřednictvím obhájce JUDr. V. přičemž prvému soudu vytýká nedostatečná skutková zjištění a s nimi související nesprávné závěry právní. Upozorňuje na to, že o něm se ve své výpovědi zmiňuje pouze JUDr. M., nikdo další. Pokud se obžalovaný H. k uvedenému jednání doznal, nikdy neuvedl, že peníze jsou od něj, resp. nehovoří o něm, neusvědčuje ho. Usvědčující není ani výpověď obž. JUDr. F., kterou stručně rekapituluje. Právě ve světle výpovědí obžalovaných H. a F. je nutno hodnotit výpověď obžalovaného M. která zůstala osamocena, resp. v konkrétních věcech je neurčitá, když jmenovaný rovněž nebyl schopen vysvětlit podrobnosti ohledně předávání finančních částek a právě to má podstatný vliv na posouzení věci. Okresní soud k této výpovědi přistupoval nekriticky a návrhy na doplnění dokazování, které mohly tuto výpověď znevěrohodnit, zamítl. Bylo tak porušeno ustanovení § 2 odst. 5

tr. řádu. Upozorňuje na to, že JUDr. M. [redacted] sdělil, že začal s JUDr. H. [redacted] vyjednávat ještě dříve, než mu podepsal plnou moc, tedy dříve než se o celé záležitosti dozvěděl. Také tato nelogičnost byla ponechána bez povšimnutí. Stejný obžalovaný vypověděl, že celou záležitost zprostředkoval zemřelý J. [redacted] Z. [redacted], nicméně není zřejmé, z čeho okresní soud dovozuje, že právě on využívá situace, že jmenovaný zemřel. Naprosto stejné okolnosti jsou hodnoceny odlišně ve vztahu k obžalovanému M. [redacted] a k němu. Okresní soud navíc tuto „usvědčující“ výpověď hodnotí pouze jako celek, také v tomto ohledu nepostupoval v souladu se zákonem. Pokud by postupoval řádně, musel by uzavřít, že tato výpověď je nepravdivá. Jednotlivosti pak následně podrobně popisuje. Stejně tak bylo uvedeno, že uhradil M. [redacted] za právní služby, ačkoli ho vůbec u Okresního soudu v Břeclavi nezastupoval. Také to zůstalo bez povšimnutí. Obdobně je tomu u finančních částek, které měl jmenovaný přebírat. Okolnosti, které se dotýkají jeho osoby, si obžalovaný M. [redacted] nepamatuje, naproti tomu předávání peněz JUDr. H. [redacted] si pamatuje zcela přesně. V důsledku uvedeného mělo být dokazování doplněno o výslechy svědků P. [redacted], P. [redacted] a R. [redacted], kteří by mohli vyvrátit zmiňovanou usvědčující výpověď. Ve vztahu k popisu skutku pak reprodukuje zvukové záznamy. Navrhuje, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena soudu I. stupně, pokud odvolací soud sám nerozhodne o jeho zproštění.

Druhý obhájce tohoto obžalovaného, jehož si zvolil po vyhlášení odsuzujícího rozsudku, JUDr. K. [redacted] koncipoval odvolání obdobně s tím, že obžalovaný namítá porušení ustanovení k objasnění věci a práva na obhajobu. Skutková zjištění soudu jsou nejasná, neúplná atd., některé důkazy je třeba opakovat, resp. je nutno provést i důkazy, které navrhoval. Podstatou hodnocení důkazů je výpověď JUDr. M. [redacted] a v této souvislosti poukazuje také na rozpory v této výpovědi, a to obdobně jako v prvním zmíněném podání, na které také v další části odvolání odkazuje. Argumentuje nálezem Ústavního soudu I. ÚS 2208/2013. Odkazuje na rozhodnutí, podle nějž je nutno v případě dvou obdobných alternativ skutkového děje (volně parafrázováno) přihlížet k té, která je pro obžalovaného příznivější. Upozorňuje na to, že obžalovaný M. [redacted] svou situaci vylepšuje spoluprací s orgány činnými v trestním řízení. Jedná se o nesprávně chápaný pojem spravedlnosti. Uložený trest pak považuje s ohledem na zjištění k jeho osobě za nepřiměřeně přísný. Zdůrazňuje, že soud nemůže rozhodovat svévolně, přičemž opětovně poukazuje na ústavní předpisy, jakož i na nález II. ÚS 289/12 k otázce předvídatelnosti soudního rozhodnutí a tento aspekt věci dále rozvíjí. Důkazy, které nebyly provedeny, jsou opomenutými důkazy. Činí shodný návrh jako v prvním odůvodnění odvolání.

Také odvolání **obžalovaného JUDr. M. [redacted]** směřuje proti výroku o vině i trestu. Prvému soudu vytýká, že v jeho jednání spatřoval i přečin nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku. Má za to, že takto došlo k porušení zásady obžalovací, přičemž nebyl upozorněn na možnost přísnějšího právního posouzení jeho jednání a v této souvislosti nemohl činit návrhy na doplnění dokazování atd. Také on argumentuje ústavou zaručenými právy na obhajobu. On sám navíc splnil ve věci, o níž se mělo jednat, všechny podmínky podmíněného zastavení trestního stíhání podle § 307 tr. řádu, které poměrně podrobně popisuje. Při odůvodnění rozsudku nepostupoval soud v souladu s ustanovením § 125 tr. řádu. Navrhuje proto, aby Krajský soud v Praze napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Odvolání tohoto obžalovaného bylo dne 2. 2. 2016 doplněno, když byla stručně rekapitulována jeho obhajoba a význam jeho usvědčující výpovědi, která nepochybně výrazně napomohla k objasnění věci. Svě jednání doznal, ačkoli byl vyslýchán jako první z obžalovaných. Podrobně rozebírá aspekty uloženého trestu a popisuje důsledky trestního

stíhání na jeho život. Při zvolené právní kvalifikaci, nelze jeho jednání považovat za závažné, jednalo se o ojedinělý exces z jinak řádného způsobu života, a to i v kontaktu s JUDr. H. jako soudcem. Poškozen byl i mediální kampaní. V tomto kontextu poukazuje na nerovný dopad trestního stíhání na jeho osobu oproti obžalovanému K. Domnívá se, že v jeho případě by mělo být aplikováno ustanovení § 307 odst. 1 tr. řádu.

Také **obžalovaný F.** prvému soudu vytýká především nesprávná skutková zjištění a rovněž nesprávné závěry právní, a to v obou bodech, které se ho dotýkají. V bodě 4/se tvrzení, že mu byly předány peníze, zakládá pouze na výpovědi JUDr. H., který uvedl, že mu je předal na chodbě, ale orgány činné v trestním řízení to opravily na „před budovou.“ Uvedená výpověď se nezakládá na pravdě, neboť se evidentně setkali před budovou soudu, navíc obžalovaný H. nevypovídal pod sankcí křivého obvinění. Jeho obhajoba stojí pouze proti jeho výpovědi, přičemž tyto výpovědi nebyly hodnoceny rovnocenně. Nebyly zajištěny žádné objektivní důkazy, což také podporuje jeho obhajobu. Cituje z odposlechů obžalovaného B. a v této souvislosti poukazuje na hodnocení osoby JUDr. H. ze strany jednotlivých osob. Pokud jde o jeho výslech v přípravném řízení, závěrečné vyjádření, které diktoval státní zástupce Mgr. M. je v rozporu s jeho vyjádřením, že se mohl dopustit maximálně kárného provinění. Navrhoval prezentaci videozáznamu z jeho výslechu. Dále uvádí, že pokud mu JUDr. H. dne 7. 11. 2012 volal kvůli prospektům, ještě nevěděl o penězích. Upozorňuje rovněž na to, že JUDr. H. měl „náročnou“ milenku. Pokud jde o jeho procesní postup, jestliže by u obžalovaného K. přihlédl k jeho předchozím odsouzením, dopustil by se nezákonnosti, v tomto ohledu argumentuje Listinou základních práv a svobod s tím, že tento skutek nebyl prokázán. Obdobně je tomu v bodě 7/, kdy nebylo prokázáno, že by uvedeným způsobem postupoval úmyslně, okresní soud hodnotí důkazní stav věci pouze na základě domněnek. Navrhuje, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena soudu I. stupně.

V doplnění odvolání ze dne 20. ledna 2016 opětovně zdůrazňuje procesní nepoužitelnost odposlechů. Namítá, že okresní soud nehodnotil výpovědi, které svědčí v jeho prospěch a v této souvislosti hovoří o výpovědi svědka M., která podporuje jeho obhajobu. Nebylo vyhověno ani návrhu na doplnění dokazování výpovědí znalce Z. a nebyl akceptován ani jeho návrh na doplnění dokazování daty uloženými v jeho počítači, které souvisí s jeho pracovními aktivitami. Není pravda, že by v roce 2012 nepostoupil jinou věc pro přestupek, jak je to tvrzeno v nepravdivém sdělení JUDr. B. Měla být vyžádána relevantní zpráva, k čemuž přistoupeno nebylo. Soud tedy nehledal objektivní pravdu, provedené důkazy hodnotil tendenčně, resp. hodnotil pouze ty, které považoval za usvědčující. Nesouhlasí rovněž s hodnocením jeho obhajoby jako přítěžující. Nyní vznáší procesní námitku dotýkající se postupu okresního soudu při provádění listin. Okresní soud podle jeho názoru postupoval v rozporu s ustanovením § 213 odst. 1 a § 214 odst. 1 tr. řádu, přičemž v tomto ohledu poukazuje i na to, že velké množství důkazů bylo provedeno za necelé dvě hodiny. Nebyla respektována zásada presumpce nevinny, přičemž jemu a jeho obhájci bylo znemožněno, aby JUDr. H. mohl klást otázky. Státní zástupkyně nepostupovala v souladu se zásadou legality, neboť pokud byla přesvědčena, že skutky dotýkající se obžalovaného K. a F. K. jsou trestnými činy, o nichž by měl rozhodovat soud, měla využít zákonné nástroje pro zjednání nápravy. Upozorňuje na to, že trestní stíhání se proti němu již vede více jak tři roky, a proto bylo porušeno i jeho právo na rychlý proces. Rekapituluje důsledky trestního stíhání pro osobní a profesní život, jakož i svou společenskou dehonestaci. S ohledem na své přetrvávající přesvědčení, že uvedeným procesem bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a obžaloby ho zprostil, případně aby věc vrátil soudu I. stupně s pokynem, aby rozhodoval jiný senát,

resp. jiný soud téhož druhu a stupně v jeho obvodu, a to s ohledem na výhradu ke způsobu vedení procesu Okresním soudem v Kladně. Navrhuje pak rovněž doplnění dokazování to právě ve vztahu k možnostem zajištění pravdivé zprávy o jeho pracovní činnosti, dále přehrání videozáznamu z jeho výslechu po zadržení, z něhož je patrný nezákonný postup státního zástupce Mgr. M██████████

Rovněž **obžalovaný Š██████████** poté, co uvozuje upozorněním na změnu právního posouzení jeho jednání oproti podané obžalobě, namítá, že okresní soud nesprávně hodnotil provedené důkazy a také on se domnívá, že nebyl upozorněn na přísnější právní kvalifikaci. Přesvědčení okresního soudu o jeho vině není důkazem. Prvému soudu vytýká jednostrannou interpretaci provedených důkazů výlučně v neprospěch obžalovaných. Závěry nalézacího soudu jsou nelogické, v rozporu se zásadou in dubio pro reo a v rozporu s obsahem provedeného dokazování. Nelze ho odsoudit na základě souhrnu náznaků, když v úvahu připadá na stejné úrovni jiná varianta skutkového děje. Popisuje pojem nestrannosti soudu a jeho povinnosti při hodnocení důkazů. Odůvodnění nespĺňuje požadavky stanovené zákonem, je neúplné atd., a to v intencích ústavních předpisů a stávající judikatury. Domnívá se, že rozhodnutí je prakticky nepřezkoumatelné. Argumentuje tím, že bylo porušeno jeho právo na fair proces, jakož i ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu, když důkazní situace se od přípravného řízení nezměnila. Pokud jde o procesní námitky, ty byly prvním soudem odmítnuty paušálně, přípravné řízení bylo vedeno nepříslušným Okresním soudem v Chebu. Polemizuje s úvahou okresního soudu na toto téma a poukazuje na ustanovení § 2 a § 18 tr. řádu. V usnesení o zahájení trestního stíhání byl skutek špatně popsán, zahájeno bylo dne 21. 5. 2013, poté, co podal stížnost, bylo usnesení JUDr. Bradáčovou zrušeno, přičemž ona sama znovu rozhodla. Rozebírá právní aspekty popisu skutku ve vztahu k otázce hlavního pachatele a akcesority účastenství, a to s odkazem na ustanovení § 332/1, 2 písm. b) tr. zákoníku. Okresní soud se s touto problematikou na str. 33 a 34 rozsudku vypořádává podle jeho názoru nesrozumitelně. Následně polemizuje s odůvodněním „nového“ usnesení o zahájení trestního stíhání, a to i v kontextu s postupem ohledně JUDr. H██████████. Také popis skutku v rozsudku nepovažuje za správný, jedná se již o několikátou změnu, přičemž popis skutku okresním soudem svědčí o snaze nalézt vinu za každou cenu. Jednání pod bodem 6/ však nebylo prokázáno. Z ničeho nelze zjistit, jakým konkrétním jednáním měl obžalovaný H██████████ pomáhat V. K██████████, aby unikl tresu atd. Ze svého úhlu pohledu se zabývá důkazy, skutkovým hodnocením a otázkou naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu nadřování. Výklad prvního soudu je extenzivní. Okresní soud považoval za prokázané skutečnosti, o nichž nehovořila ani obžaloba. Vyjádření, že obžalovaný H██████████ je jeho kamarád a K██████████ je jeho příbuzným, je z uvedeného hlediska neprůkazné. Poukazuje na zcela legální průběh řízení v druhé věci V██████████ K██████████, včetně postupu JUDr. S██████████. Odposlechy je možno vysvětlit jinak, než to učinil okresní soud, přičemž sám v tomto ohledu popisuje další možné varianty jejich významu. Rekapituluje svou obhajobu s tím, že JUDr. H██████████ nebral vážně. Poukazuje na rozporné hodnocení jeho výpovědi a výpovědi svědka D██████████. Podrobně hodnotí ze svého úhlu pohledu důkazní stav věci, když podle jeho názoru okresní soud provedené důkazy hodnotil výslovně v jeho neprospěch. Obžaloba neunesla důkazní břemeno, což nelze nahradit přesvědčením soudu. Navrhuje zrušení rozsudku a následné zproštění odvolacím soudem, případně vrácení věci soudu I. stupně.

Krajský soud jako soud II. stupně přezkoumal z podnětu podaného odvolání v intencích § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jejich vydání předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad a posoudil věc takto:

Bylo především možno konstatovat, že okresní soud se předmětnou věcí velice pečlivě zabýval, zákonným způsobem provedl celou řadu důkazů, které mohly k jejímu objasnění přispět, řádně je hodnotil samostatně i ve všech vzájemných souvislostech, jak ukládá ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu, přičemž jeho skutkové závěry, byť s nimi odvolatelé nesouhlasí, mají plnou oporu v provedeném dokazování a pokud odvolací soud sám či na návrh obžalovaných přistoupil v některých směrech k doplnění dokazování (jak to bude dále popsáno), **nemohlo to vést k závěru, že způsob hodnocení věci prvním soudem nemůže obstát.**

Je třeba předeslat, že v podaných odvoláních zazněla především **celá řada námitek procesního rázu**, které souvisí s otázkou zásady zákonného soudce a této souvislosti i s otázkou procesní použitelnosti především záznamů odposlechů telefonních hovorů a audiozáznamů sledování, které jsou v nyní projednávané věci nepochybně důkazy stěžejními, když poukazováno bylo, kromě způsobu rozhodování o jejich povolení, také na jejich délku (to bylo podrobně rozebíráno především ve vyjádřeních, která zazněla v odvolacím řízení). Dále byly nastoleny otázky, zda bylo řádně zahájeno trestní stíhání toho kterého obžalovaného, včetně dodržení pravidel upozornění na přísnější právní kvalifikaci. Zmíněna byla problematika opomenutých důkazů a v neposlední řadě i obžalovaným F. ■■■ namítaný způsob provádění důkazů podle § 213 odst. 1 a § 214 tr. řádu. Obžalovaný H. ■■■ naproti tomu namítal způsob, jakým byly provedeny k důkazu znalecké posudky z oboru zdravotnictví, oboru psychiatrie, k jeho osobě. To vše s upozorněním na aspekty práva na spravedlivý proces a možnosti toho kterého obžalovaného se náležitě hájit, resp. ve vztahu k tomu, zda nebylo porušeno právo na obhajobu toho kterého z nich.

Již okresní soud reagoval v odůvodnění rozsudku na celou řadu námitek, které nyní v podaných odvolání zazněly opakovaně, přičemž mu nelze vytýkat, že by se s nimi nevypořádal odpovídajícím a v zásadě dostačujícím způsobem. V tomto ohledu je tedy především možno odkázat na str. 32 až 34 odůvodnění rozsudku a nad tento rámec je možno pouze doplnit, případně i zopakovat, následující:

Primárně není možno ztotožnit se s námitkami, které souvisí s tím, že v přípravném řízení činil jednotlivé úkony **Okresní soud v Chebu**. K zahájení úkonů trestního řízení sice došlo dne 2. 8. 2012 (viz sv. 1/čl.1) pro skutek, který je nyní popsán v bodě 1/ a který se týká obžalovaného B. ■■■ aniž by bylo možno *nyní* klást k tíži účast na tomto jednání jinému z obžalovaných, avšak *podezření*, že také na této trestné činnosti participoval JUDr. H. ■■■ bylo s ohledem na způsob vyjadřování obžalovaného B. ■■■ nepochybně dáno (opomenuto v této souvislosti nemohlo zůstat ani to, že svědek N. ■■■ opakovaně uvedl, že sám nejprve kontaktoval JUDr. H. ■■■, aby mu následně v souvislosti s tím bez dalšího zavolal právě obžalovaný B. ■■■ a on sám z toho dovozoval, že měl od obžalovaného H. ■■■ informace) a bylo posléze prověřováno ještě i v době, kdy obžalovaný H. ■■■ konal ve věci svědka J. ■■■ hlavní líčení, což bylo dne 12. 10. 2012. Jednání pod bodem pod bodem 3/ je vymezeno od 2. 10. 2012, a to i z hlediska důkazního významu tohoto dne zaznamenaných odposlechů. Průběžně pak postupně docházelo k rozšiřování záběru šetření podle toho, co bylo orgány činnými v té které fázi řízení zjištěno.

Příslušnost Okresního soudu v Chebu pak byla založena v intencích ustanovení § 26 tr. řádu, podle něž je jednak k provádění úkonů v přípravném řízení příslušný okresní soud, v jehož obvodě je činný státní zástupce, který podal příslušný návrh a tím byl v samotném počátku státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Chebu – *v situaci, kdy se část skutku, který je kladen k tíži obžalovanému B. ■■■, měla udát při jeho pobytu*

ve *Františkových Lázních*; jednak uvedeným způsobem je založena příslušnost soudu po celé přípravné řízení, pokud nedojde ke změně příslušnosti státního zástupce. Ve věci bylo posléze činné v intencích § 15 vyhlášky ministerstva spravedlnosti, takto jednacího řádu státního zastupitelství (viz č. 23/1994 Sb.) **Vrchní státní zastupitelství v Praze**, a tedy nebyl důvod k přenesení příslušnosti na jiný soud. Je možno připomenout, že obdobná problematika, a to i v případech, kdy ke změně příslušnosti státního zástupce v průběhu řízení došlo, byla řešena Ústavním soudem ČR například pod sp. zn. I. ÚS 4596/12, II. ÚS 1885/12, I. ÚS 2632/12.

V důsledku uvedeného tedy byly odposlechy telefonních hovorů povoleny zákonnými soudci, přičemž byly podle obsahu spisového materiálu striktně pořizovány v režimu **§ 88 tr. řádu**. Je možno pouze pro úplnost připomenout, že jednak bylo trestní řízení vedeno pro zločiny s příslušnou trestní sazbou, jakož i pro trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 tr. zákoníku, a v případě tzv. úplatkářských deliktů a rovněž přečinu nadřizování podle § 366 tr. řádu vyplývá možnost pořizování odposlechů také z mezinárodních smluv (viz především Trestně právní úmluva o korupci č. 70/2002 Sb. m.s. a u trestného činu nadřizování Úmluva o praní, vyhledávání a konfiskaci výnosů ze zločinu č. 33/1997 Sb.), jimiž je Česká republika vázána. Veškeré příkazy byly řádně odůvodněny, když pochybnosti nebyly ani o tom, že *právě tento postup byl nezbytný k tomu, aby věc mohla být náležitě objasněna* – nepochybně se jedná, jak to již bylo shora předesláno a jak to právem uzavřel okresní soud o *stěžejní usvědčující důkazy*. Pokud jde o odposlechy obžalovaného B [] a svědka N [], pak byl dán k odposlechům *souhlas ze strany svědka N []* a je proto možno na ně vztahovat ustanovení § 88 odst. 5 r. řádu v případě právní kvalifikace podle § 175 tr. zákoníku. Obdobně pak byly dodrženy veškeré nezbytné podmínky pro sledování osob a opatřování záznamů sledování podle **§ 158d tr. řádu** (pouze pro upřesnění, souhlas svědků N [] a J [] se sledováním je možno nalézt ve sv. 12/čl. 3266 a 3 268).

Jak to již bylo shora rovněž předesláno, opakovaně především v ústních přednesech některých obžalovaných a jejich obhájců zaznělo, že nepřiměřená byla rovněž délka doby povolených odposlechů, jejichž výsledky měly být průběžně vyhodnocovány, přičemž fakticky bylo poukazováno na možné porušení ustanovení § 88 odst. 3 tr. řádu, v němž je zakotvena povinnost policejního orgánu průběžně vyhodnocovat, zda i nadále trvají důvody, které vedly k vydání příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu a pokud nikoli, pak je nutno odposlechy ihned ukončit. Nicméně je zřejmé, že z odposlechů (a i sledování), které byly primárně ve věci (související nyní již pouze s obžalovaným B []) opatřovány bylo právem odvozováno podezření, že na této trestné činnosti participoval obžalovaný H [], který byl důvodně odposloucháván (je nutno uvést, že toto podezření bylo definitivně vyloučeno až po vyjádření tehdy obviněného B [], který připustil, že jednal podvodně), a to ještě i – jak to již bylo shora uvedeno – v době, kdy konal hlavní líčení ve věci obžalovaného J [], tedy v době, kdy již mělo být započato s pácháním další trestné činnosti v bodě 3/, jejíž časové vymezení pak navazuje, resp. se prolíná, s časovým vymezením dalších skutků. To vše v situaci, kdy pravidelně zazněly v záznamech odposlechů (či zvukových záznamech sledování) nové a nové informace dotýkající se další možné trestné činnosti, kterou orgány činné v trestním řízení právem objasňovaly. Z těchto důvodů se nemůže jednat o zneužívání těchto institutů či o jejich nezákonném nadužívání, ale naopak je zřejmé, že tyto důkazy byly pořizovány efektivním způsobem a bez nich by nebylo možno ten který skutek relevantním způsobem objasnit tak, jak je to nyní reprodukováno. Právě pro takové účely zmiňované instituty nepochybně slouží a jsou k nim i svou podstatou určeny.

Je-li snad nyní naznačováno, že postup policejního orgánu nebyl při nakládání se zvukovými nahrávkami korektní (v odvolacím řízení bylo sděleno, že tato námitka zazněla

s ohledem na zprávy v tisku), aniž by to bylo jakkoli konkrétněji demonstrováno na případných vadách záznamů, přepisů apod., nebylo možno se s těmito námitkami ztotožnit. Žádný z obžalovaných, kteří byli průběžně, především v přípravném řízení, se záznamy konfrontováni, nesdělil, že by tu kterou větu nevyslovil a stejně tak skutečně z ničeho nelze dovodit jakoukoli nyní snad namítanou manipulaci se zvukovými nosiči atd. To vše v situaci, kdy strany až na dvě výjimky ani přehrání záznamů nepožadovaly. Takovou námitku tedy nelze považovat za relevantní a v obecné rovině s ohledem na dodržení zákonného postupu za takovou, které by vůbec bylo možno přisvědčit. Nad tento rámec je nutno pouze pro úplnost poznamenat, že odvolací soud se, stejně jako okresní soud, s pořízenými zvukovými záznamy při studiu spisového materiálu seznámil a pokud je porovnával s přepisy, které jsou součástí spisu, ty byly v zásadě zcela doslovné, když o jakémkoli posunu významu toho kterého sdělení nebylo možno v této souvislosti uvažovat. Ostatně odvolací soud vyhověl návrhu na doplnění dokazování a vyžádal v tomto ohledu vyjádření *Vrchní státní zástupkyni, která ve svém podání ze dne 12. 1. 2016 uvedenou problematiku dostatečně vysvětlila a její vyjádření bylo stranám v řízení o odvolání předloženo podle § 213 odst. 1 tr. řádu*. Další dokazování v tomto ohledu by bylo zcela nadbytečné a nepodložené dalšími konkrétními okolnostmi případu.

Pokud byla orgánům činným v přípravném řízení vytýkána účelovost a nezákonnost jejich počínání ve vztahu k tomu, že návrh na odposlechy telefonního přístroje v kanceláři obžalovaného JUDr. H. [redacted] v budově Obvodního soudu pro Prahu 2 byl podán opakovaně, je nutno uvést, že prvému návrhu nebylo dne 4. 9. 2012 (viz sv. 11/čl. 2973) vyhověno a byly sděleny důvody spočívající v jeho nedostatcích. Proto nic nebránilo tomu, aby byl podán dne 12. 9. 2012 (viz čl. 2980) návrh nový poté, co bylo požadované doplněno a zakotveno do širších, posléze průběžně objasňovaných, souvislostí případ, na to je ostatně i v samotném návrhu výslovně upozorňováno (konkrétně se to dotýkalo nedostatečných údajů v otázce toho, zda předmětnou telefonní linku, resp. kancelář, používá pouze a toliko JUDr. H. [redacted], jakož i toho, zda z dosavadních odposlechlů opatřovaných ke skutku ad 1/ vyplývají další okolnosti podporující závěry o jejich nezbytnosti). Nejednalo se, jak je to možno zjistit porovnáním návrhů, o návrhy totožné, naopak je zřejmá snaha orgánů činných v trestním řízení požadavkům soudu vyhovět.

Odvolací soud tedy dospěl k přesvědčení, že odposlechy telefonních hovorů a záznamy sledování byly pořízeny v souladu se zákonem, jedná se proto o důkazy procesně použitelné, které mohly sloužit jako podklad pro rozhodnutí ve věci tak, jak to správně uzavřel již okresní soud.

Ve vztahu k námitkám, které souvisely s nezákonností zahájení trestního stíhání, může odvolací soud vyjádřit přesvědčení, že *v případě všech obžalovaných bylo trestní stíhání zahájeno zákonným způsobem*, a to i v případě obžalovaného Š. [redacted], který na tuto problematiku upozorňuje opakovaně. Usnesení Vrchní státní zástupkyně v Praze ze dne 27. 8. 2013, čj. 7 VZV 9/2013 – 728 (viz sv. 1/čl. 168), ve spojení s usnesením Nejvyššího státního zástupce ze dne 21. 11. 2013, čj. 5 NZT 12/2013 – 72 (viz sv. 1/čl. 175) nepochybně odpovídá požadavkům, které jsou kladeny na znění usnesení o zahájení trestního stíhání v **§ 160 odst. 1 tr. řádu**, přičemž ve znění tzv. skutkové věty se poměrně transparentně a jednoznačně uvádí, co konkrétně je obžalovanému kladeno k tíži, v jakých souvislostech atd. Lze tedy stěží uvažovat o tom, že by se pro jím demonstrovanou nesrozumitelnost výroku nemohl účinně bránit, resp. v tomto ohledu ani podle názoru odvolacího soudu nemohlo dojít k porušení jeho práva na obhajobu.

Pokud jde o otázku zahájení trestního stíhání vůči obžalovanému JUDr. H. [REDAKCE] v bodě 8/, především nelze souhlasit s námitkou, že by v důsledku časové prodlevy mezi doručením usnesení o zahájení trestního stíhání obžalovanému a souhlasem prezidenta republiky, bylo zahájeno neúčinným způsobem. Ze spisu je možno zjistit, že usnesení o zahájení trestního stíhání dotýkající se přečinu nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku popsaného nyní v bodě 8/ rozsudku bylo vydáno dne 12. 4. 2013, obžalovanému doručeno dne 15. 4. 2013 (viz sv. 1/ čl. 111), přičemž prezident republiky vyslovil souhlas s trestním stíháním dne 17. 4. 2013 a ten byl policejnímu orgánu doručen dne 19. 4. 2013 (viz sv. 1/, čl. 69). S ohledem na uvedené, bylo jednak možno souhlasit s okresním soudem v tom, že v mezidobí nebyly opatřovány ve vztahu k tomuto skutku důkazy, které by mohly být považovány za neprocesní, ale především takový postup neznámá, že by byl úkon spočívající v zahájení trestního stíhání právně neúčinný, nicotný apod. V tomto ohledu je možno například odkázat na rozhodnutí Ústavního soudu ČR, I. ÚS 164/05, které řešilo případ obdobný, kdy prodleva mezi doručením usnesení o zahájení trestního stíhání a vyžádáním souhlasu činila zhruba 4 dny, resp. s udělením souhlasu 5 dnů. Konstatováno bylo, že souhlas by sice měl být zásadně udělen před zahájením trestního stíhání, avšak porušení tohoto postupu nemůže samo o sobě způsobovat nicotnost aktu zahájení trestního stíhání. *Nicméně to je z hlediska předmětné problematiky v zásadě až druhotné, neboť bylo nutno především přisvědčit argumentaci státní zástupkyně, která ve svém závěrečném vyjádření poukázovala na znění § 76 odst. 1 zákona č. 6/2002 (o soudech a soudcích) a související judikaturu.*

S trestním řízením obžalovaného H. [REDAKCE] pak souvisí i námitka, že s ohledem na jeho duševní stav nebylo možno, aby se na trestním řízení plnohodnotně účastnil. Tato otázka jednak byla řešena opakovaně aprobovanými znalci, když je rovněž zřejmé, že ani v době, kdy byl obžalovaný hospitalizován, nenalézal se v takovém stavu, který by mu bránil v účasti například na prostudování spisu (viz také sv. XIV/, čl. 3948 spisu a další listiny), jakož i v přítomnosti na hlavním líčení. **Znalecké posudky** byly za souhlasu stran přečteny (viz sv. 15/čl. 4406) a je možno pouze doplnit, že ani odvolací soud nad tento rámec nezjistil okolnosti, z nichž by vůbec bylo možno například dovodit pochybnosti v otázce trestní odpovědnosti obžalovaného za prokázané jednání – to jednak vyplývá okrajově právě ze závěrů znalců a jednak sám obžalovaný primárně avizoval pouze fyzické obtíže (viz sv. 1/ čl. 242 a 347), přičemž až v souvislosti s jeho vazebním stíháním a probíhajícím trestním řízením došlo k tomu, že vyhledal pomoc odborníků psychiatrů. Ani odvolací soud tedy neshledal nic nestandardního v postupu okresního soudu, který postupoval při provádění znaleckých posudků *podle § 211 odst. 5 tr. řádu.*

Pokud bylo navrhováno, aby byl s ohledem na časový odstup *vypracován znalecký posudek nový*, pak jednak ani nebylo dokládáno, že by došlo k prudkému zhoršení psychického stavu obžalovaného H. [REDAKCE] nad rámec původního, který byl avizován okresnímu soudu po podání obžaloby, jednak byl již shora zmiňován způsob, jakým obžalovaný H. [REDAKCE] v odvolacím řízení vystupoval, jakým způsobem reagoval a jakým způsobem se k věci vyjadřoval. Odvolací soud dospěl k závěru, že opatřování tohoto důkazu je již z hlediska požadavku na objasnění duševního stavu obžalovaného H. [REDAKCE] v nezbytném rozsahu, nadbytečné, neboť primárně nebylo zjištěno nic, co by vůbec mohlo vést k pochybnostem dotýkajícím se otázky nástupu trestní odpovědnosti u tohoto obžalovaného, sekundárně nebyly zjištěny okolnosti, které by mohly svědčit o tom, že by obžalovaný nebyl schopen účasti na trestním řízení, uplatňovat účinným způsobem svou obhajobu apod. Proto odvolací soud tento návrh na doplnění dokazování zamítl.

Stejně tak bylo možno se zcela ztotožnit se závěry okresního soudu v tom ohledu, že obžalovaný JUDr. H. ■■■■ byl – jak to vyplývá z odposlechů či sledování – velice dobře v problematice orientován, jeho veškeré reakce jsou naprosto logické a odpovídající tomu, co konkrétně se v ten který čas dělo, resp. projednávalo apod., když poměrně jednoznačně v tomto ohledu charakterizovala obžalovaného také svědkyně Křikavová. Tedy nebylo možno souhlasit s tím, že by obžalovaný H. ■■■■ – tak, jak je to nyní podsouváno – jednal v průběhu jednotlivých skutků jako duševně narušená osoba, navíc snad s problematicky pojímaným smyslem pro humor apod. Obdobně pak – odvolací soud měl možnost se seznámit i s nahrávkou jeho výsledku v přípravném řízení (okresní soud rovněž provedl důkaz připojeným CD záznamem v hlavním líčení podle § 213 odst. 1 tr. řádu) – tento obžalovaný působil jako zcela dobře orientovaná osoba s pragmatickým přístupem k věci, byť byl vyslýchán v noci a nepochybně po značném psychickém vypjetí v souvislosti s jeho zadržením, obviněním a dalšími probíhajícími úkony trestního řízení. V neposlední řadě je možno opět poukázat právě i na reakce a vystupování JUDr. H. ■■■■ v odvolacím řízení. To bylo rovněž naprosto logické a racionální s výhradou určité emocionality, která však vyjádření obžalovaného z hlediska logických principů nikterak nezakreslovala.

Pokud bylo naznačováno, že *obžalovaný JUDr. F. ■■■■ ani jeho obhájce nemohli klást otázky obžalovanému JUDr. H. ■■■■, když podával prvou – ve vztahu k bodu 4/ - usvědčující výpověď*, zjištěno bylo, že tehdejší obhájce obžalovaného F. ■■■■ byl o výsledku, včetně výslovného upozornění na to, že výsledky budou prováděny paralelně, vyrozuměn, nikterak na tuto okolnost nereagoval, naopak s tímto postupem souhlasil a práva obhajoby v tomto ohledu, tedy nyní namítanou možnost klást obžalovanému H. ■■■■ otázky, zjevně neuplatňoval, když bez jakéhokoli požadavku v tomto ohledu opustil výsledkovou místnost, kde byl tento obžalovaný vyslýchán. Obžalovaný H. ■■■■ se navíc k jednání pod bodem 4/ doznal v jeho přítomnosti dokonce dvakrát a je rovněž zřejmé, že obžalovaný JUDr. F. ■■■■ byl s částí výpovědi obžalovaného JUDr. H. ■■■■ že právě jemu předal částku 25 000,- Kč, konfrontován ještě v rámci svého výsledku v přítomnosti svého obhájce a měl možnost na to reagovat, což také učinil (viz sv. 1/čl. 325). Čili opětovně nedošlo k porušení práva na obhajobu obžalovaného JUDr. F. ■■■■, které by činilo výpověď obžalovaného JUDr. H. ■■■■ vůči jeho osobě neprocesní. Povinností orgánů činných v trestním řízení je pochopitelně umožnit obviněným, aby mohli uplatnit právo na obhajobu v co nejširším rozsahu, nicméně záleží již jen na nich, zda v součinnosti se svými obhájci svá práva uplatní, či nikoli (pouze pro úplnost je možno rekapitulovat, že obžalovaný F. ■■■■ byl vyslýchán v době od 23:56 hodin dne 22. 2. 2012, výslech byl ukončen v brzkých ranních hodinách následujícího dne, přítomen byl jeho tehdejší obhájce, obžalovaný H. ■■■■ byl vyslýchán prakticky ve stejné době, jeho výslech započal ve 22:30 hodin a ukončen byl ve 3:15 hodin, v jeho průběhu obhájce JUDr. F. ■■■■ odešel, aby se mohl účastnit výsledku svého klienta, přičemž nikterak neavizoval požadavek, že chce obžalovanému H. ■■■■ klást otázky a podle protokolace nežádal o pozdržení výsledku svého klienta ani o jeho přerušení z tohoto důvodu, o provádění výsledků byl obhájce vyrozuměn téhož dne ve 13:35 hodin (viz sv. 2/čl. 483) i s upozorněním, že výsledky proběhnou současně, další vyrozumění související s časovým posunem výsledků, resp. výsledku JUDr. H. ■■■■, bylo tehdejšímu obhájci obžalovaného JUDr. F. ■■■■ rovněž sděleno a nalézá se na čl. 485 spisu a na čl. 321 spisu, sv. 1/ je souhlas tehdejšího obhájce s postupem spočívajícím ve vedení výsledku obžalovaných paralelně).

V této souvislosti je nutno uvést, že *JUDr. F. ■■■■ demonstroval nezákonnost počínání orgánů činných v trestním řízení i na tom, jakým způsobem byl protokolován závěr jeho první výpovědi*, která byla zachycena kamerovým záznamem. Také k tomu se již první soud vyjadřoval, *odvolací soud tímto záznamem provedl důkaz*, avšak ani on nemohl námitce odvolatele přisvědčit. Obžalovaný JUDr. F. ■■■■, obdobně jako obžalovaný H. ■■■■, vystupoval

velice racionálně a především ve vztahu ke svému zpochybňovanému „doznání“ (k němuž však okresní soud primárně nepřihlížel, neboť závěry o jeho vině konstruoval především na základě ostatních provedených důkazů) velice aktivně a - jak okresní soud opět zcela právem uvádí - v podstatě „diktoval“ své závěrečné vyjádření. Tedy ani v tomto ohledu, jak to již bylo shora předesláno, se nemohlo jednat o důkaz, jehož obsah by mohl ovlivnit způsob hodnocení důkazů prvním soudem.

Obstát pak nemohly ani námitky související s postupem soudu v otázce *upozornění na přísnější právní kvalifikaci*, neboť u obžalovaného B. [redacted] a S. [redacted], kdy se skutečně jednalo o přísnější právní kvalifikaci, bylo upozornění v soudním svazku nejen předsedou senátu referováno (na čl. 4 149, sv. 15), ale rovněž oběma obžalovaným doručeno. Ostatní obžalovaní byli na možnost posouzení jejich jednání i jako přečinu nadřezování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku upozorněni při prvním hlavním líčení (viz čl. 4302), aniž by se jednalo o přísnější právní kvalifikaci. V tomto ohledu je možno odkázat nejen na ustanovení **§ 190 odst. 2, resp. 225 odst. 2 tr. řádu**, ale také připomenout, že výše trestní sazby se v případě aplikace ustanovení **§ 366 odst. 1 tr. zákoníku** řídí trestní sazbou vyjádřenou u trestného činu, jehož se má nadřezování dotýkat. Odhlédnout pak nelze ani od toho, že trestné činy byly spáchány v jednočinném souběhu, jak na to správně poukázovala v závěrečném vyjádření státní zástupkyně.

V odvolání obžalovaného H. [redacted] zazněla rovněž tzv. **námítka podjatosti** v souvislosti s rozsahem a způsobem, v jakém předseda senátu po vyhlášení nyní přezkoumávaného rozsudku poskytl informace médiím. Pro stručnost je možno v tomto ohledu odkázat na usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. 12. 2015, **sp. zn. 12 To 538/2015**. Tím byla zamítnuta stížnost obžalovaného proti usnesení, kterým okresní soud vyslovil, že není vyloučen z vykonávání úkonů toho trestního řízení, a to primárně proto, že soud informace poskytl až po vyhlášení rozsudku a sekundárně také s ohledem na to, o jaké informace se mělo především jednat, a to i s poukazem na související judikaturu.

Tento obžalovaný taktéž opakovaně uváděl nemožnost náležitě se hájit, neboť je osobou, která je vázána povinností mlčenlivosti související s jeho předchozím postavením. Chtěl také proto v tomto ohledu doplnit dokazování o zprávu BIS, s čímž se soud rovněž relevantním způsobem vypořádal. Odvolací soud se snažil ve vztahu k tomuto aspektu upřesnit logiku obhajoby obžalovaného, obžalovaný však na upřesňující dotaz výslovně sdělil, že to souvisí s důvody, proč je proti němu vedeno trestní stíhání. Pokud však byly důvody, proč je obžalovaný trestně stíhán ze spisového materiálu patrný na první pohled, a to především na základě zcela objektivních důkazů, pak musela být tato součást obhajoby obžalovaného posouzena jako zcela nepřipadná. S tím souvisí i to, že jednotliví obžalovaní hovoří o tom, že měly být stíhány i další osoby apod., nicméně taková okolnost, byť by třeba mohla být považována za relevantní, také nemůže v jejich postavení nic změnit.

Pokud byl až nyní namítán postup okresního soudu k provádění listinných důkazů, pak je možno jednak odkázat na ustanovení **§ 213 odst. 1 tr. řádu**, podle něž se listinné důkazy a jiné věcné důkazy stranám, případně dalším osobám, předkládají k nahlédnutí. Postup, který je možno zjistit z protokolace hlavního líčení dne 29. 5. 2015 a nad tento rámeček i z jeho zvukového záznamu (přítomní obžalovaní byli v časovém úseku 38:28 záznamu poučeni, že mají možnost se kdykoli vyjádřit, přihlásit se o slovo atd., že pak bude samozřejmě přerušen postup podle § 213 odst. 1 tr. řádu, tedy překládání důkazů k nahlédnutí, předseda senátu vždy uvedl o jaký důkaz se jedná, opětovně se ptá stran, zda se nechtějí vyjádřit atd. v čase 1:55:18, totéž se opakuje v čase 2:04:33, kdy posléze je zaprotokolováno, že nejsou připomínky

k provedeným důkazům a je zřejmé, že strany nežádaly jejich čtení), je zcela konformní a dostačující. Ani v něm nelze spatřovat jakékoli porušení práva obžalovaných na obhajobu. Tato námitka zazněla v doplnění odvolání ze strany obžalovaného JUDr. F■■■■, který však zjevně, byť je na rozdíl od některých jiných obžalovaných disponován nejen odbornými znalostmi, ale také dlouholetou praxí při působení u soudních jednání, do průběhu postupu podle § 213 odst. 1 tr. řádu nikterak nezasahoval a stejně tak nevyužil svého práva k důkazům se vyjádřit, a to stejně jako druhý přítomný obžalovaný Š■■■■ či kterýkoli z přítomných obhájců. Nad tento rámec je pak nutno uvést, že strany byly v závěru hlavního líčení konaného dne 28. 5. 2015 výslovně dotázány, které zvukové záznamy žádají přehrát, tento požadavek zazněl pouze v případě dvou z nich a okresní soud mu v následujícím hlavním o den později bezvýhradně vyhověl.

V závěrečném vyjádření obhájce obžalovaného JUDr. F■■■■, resp. substituta jedné ze zvolených obhájkyň, Mgr. Bc. K■■■■, bylo upozorněno na to, že on sám byl vyslýchán v nyní projednávané věci jako svědek (bylo na to poukazováno při hodnocení postupu orgánů činných v přípravném řízení) a v této souvislosti i na ustanovení § 37a tr. řádu, resp. § 35 odst. 2 tr. řádu. Je možno uvést, že obžalovaný podepsal jmenované obhájkyňi plnou moc dne 30. 12. 2013 (viz sv. 2/čl.476A), která tzv. substituční plnou mocí ze dne 5. 1. 2014 zmocnila advokátního koncipienta Mgr. Bc. K■■■■ ke svému zastupování při úkonech předmětného trestního řízení, s čímž obžalovaný JUDr. F■■■■ prokazatelně souhlasil. Ve sv. 6/čl. 1579/1 se nalézají protokoly o výslechu svědka Mgr. Bc. P■■■■ K■■■■, DiS, ze dne 14. 3. 2014, v němž jmenovaný sdělil, že měl možnost se již seznámit se spisovým materiálem a v tomto ohledu je nutno jeho výpověď posuzovat jako nehodnotnou, současně s odkazem na mlčenlivost advokáta jednoznačně avizoval, že se nebude vyjadřovat ke skutkům, které souvisí s jeho mandantem. Z obsahu protokolu je pak patrné, že byl v postavení svědka fakticky dotazován pouze na znalost jednotlivých osob a na okolnosti, které přímo s projednávanou věcí nesouvisí, což se odrazilo v tom, že již také nebyl vznesen žádný návrh na provedení tohoto důkazu v dalším řízení. To vše v situaci, kdy se jmenovaný v souvislosti s obhajováním obžalovaného domáhal (právem) povinnosti mlčenlivosti. Podle názoru odvolacího soudu proto nejsou dány konkrétní okolnosti, pro něž by musel být obhájce z obhajování vyloučen a tedy ani v tomto ohledu nemohlo být jakkoli porušeno právo na obhajobu obžalovaného JUDr. F■■■■.

Je-li prvému soudu vytýkáno, že rozhodoval *na základě neúplného dokazování*, pak okresní soud nejen o dalších návrzích na doplnění dokazování – pokud navrhované důkazy neprovedl – rozhodl a zamítl je, ale také v odůvodnění rozsudku přehledně a logicky popsal, proč některým návrhům nevyhověl. Rozhodně se v tomto ohledu nemůže jednat o **důkazy opomenuté** v intencích především judikatury Ústavního soudu ČR (sp. zn. III. ÚS 61/94, III. ÚS 95/97, III. ÚS 173/02 a další), podle níž je možno neakceptování důkazního návrhu obviněného založit pouze třemi důvody. Prvním je argument, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost předmětem řízení. Druhým je argument, podle kterého důkaz není sto ani ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili nedisponuje vypovídací potencií. Třetím argumentem je nadbytečnost důkazu, tj. určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno. Tyto aspekty je pak nutno vztahovat vždy ke konkrétnímu případu a jeho okolnostem. Z tohoto úhlu pohledu se okresní soud s předmětnou věcí nepochybně vypořádal na straně 29 – 32, odvolací soud se s jeho závěry mohl ztotožnit, když jednotlivým důvodům, proč již v některých směrech nebyl důvod pro další doplňování důkazů, jednak již byla věnována pozornost shora, jednak na některé bude zaměřeno odůvodnění ve vztahu k jednotlivým bodům výroku o vině v následující části tohoto rozhodnutí.

Někteří odvolatelé pak také namítali, že okresní soud při koncipování odůvodnění svého rozhodnutí nepostupoval v souladu s ustanovením § 125 tr. řádu a v této souvislosti je hovořeno o tom, že rozsudek je nepřezkoumatelný. Ani těmto námitkám nebylo možno s ohledem na to, jakým způsobem okresní soud k odůvodnění svého rozhodnutí přistupoval, přisvědčit, neboť je na prvý pohled patrné, že i této stránce rozhodovací činnosti věnoval patřičnou pozornost. Z jeho rozhodnutí je možno zjistit, které skutečnosti vzal za prokázané, z jakých důkazů přitom vycházel, když současně podrobně popsal, jakými úvahami se přitom řídil. Relevantním způsobem se vypořádal i s obhajobou obžalovaných. Obdobně pak také přistupoval k odůvodnění právní kvalifikace a popsal rovněž své úvahy, které ho vedly k ukládání trestů jednotlivým obžalovaným.

Pokud jde o **skutková zjištění okresního soudu**, která byla vyjádřena v jednotlivých bodech výroku o vině, je nutno předeslat, že možnosti odvolacího soudu zasahovat do hodnocení důkazů prvním soudem, pokud soud postupuje v souladu se zákonem, reprodukuje provedené důkazy v souladu s jejich obsahem a hodnotí je na základě logických principů, fakticky nejsou dány. Ani v jednom z následně uvedených případů se nejedná o případ takový, kdy by okresní soud při existenci dvou rovnocenných variant možného skutkového děje při obdobné důkazní situaci postupoval na úkor toho kterého obžalovaného a zvolil variantu méně příznivou. Za takovou variantu totiž nelze považovat obhajobu toho kterého obžalovaného, byť je jeho nezpochybnitelným právem hájit se jakýmkoli způsobem, v situaci, kdy má soud k dispozici důkazy, resp. řetězec na sebe logicky navazujících důkazů, které obhajobu vyvrací. A právě o takové případy se v nyní projednávané věci jedná, když navíc okresnímu soudu nelze vytýkat, že by se s obhajobou jednotlivých obžalovaných nevypořádal. Již jen z tohoto důvodu, nemohl odvolací soud do skutkových závěrů okresního soudu nikterak zasahovat.

Výhrady tak v žádném případě nelze mít ke skutkovým a právním závěrům, k nimž okresní soud dospěl **v bodě 1/**, tedy ve vztahu k jednání, které bylo kladeno za vinu **obžalovanému B**, který v podstatě bezvýhradně doznává své podvodné jednání (obžalovaný H popřel, že by na uvedeném jednání jakkoli participoval a z ostatních provedených důkazů to také bezpečně nevyplývá). Pokud okresní soud dospěl k přesvědčení, že tomuto obžalovanému je nutno klást k tíži také vydírání, pak je zřejmé, že i přes postupně rozvíjenou snahu obžalovaného B o očeřování stěžejního svědka, neměl důvod nevěřit právě výpovědi svědka N. Ta byla z větší části podporována také výpovědi svědka J, který se o výhrůžkách dověděl zprostředkovaně. Své závěry o věrohodnosti výpovědi pak mohl soud právem opírat i o zvukové záznamy odposlechů, resp. sledování (viz odůvodnění výše a viz sv. 6/ 2182, 2183, 2207, 2212 a sv. 11/2951, a také přepisy zvukových záznamů ze dne 3. 8. a 14. 8. 2012, sv. 10/2547 a 2 564, v nichž je vyhrožováno v souvislosti zjevně s předchozím požadavkem na finanční plnění, resp. při avizované „nespolupráci“ svědka J na to, že se státní zástupce na 95% odvolá a také, že uvidí, že to dopadne hrozně). Je zřejmé, že okresní soud výhrůžky, které zjistil z provedeného dokazování (nad rámec těch které zazněly v odposleších, vycházel z těch, o nichž výslovně hovořil právě svědek N, jehož výpověď ani v tomto ohledu nelze považovat, jak okresní soud správně uzavřel, za osamocený či nevěrohodný důkaz), ve výroku rozsudku ještě upřesnil a rozšířil právě ve vztahu k prvému jmenovanému svědkovi. Ostatně výhrůžky byly brány z jeho strany natolik vážně, že právě ony ho vedly (i jako osobu, která není bezúhonná a lze u ní předpokládat spíše snahu o to se policejním orgánům vyhýbat) k podání trestního oznámení. Jestliže nyní odvolatel rozvíjel postupně důvody, které by mohly svědčit o motivaci svědka N k jeho nepravdivému očeřování, pak je jednak zřejmé, že okresní

soud nemohl této obhajobě uvěřit, jednak ze zvukových záznamů rozhovorů vyplývá naopak předpoklad poměrně přátelského vztahu mezi oběma „aktéry,“ když obžalovaný B. se žádného splácení dluhu ze strany svědka N. zjevně ani nedomáhá. Je možno ještě pouze pro úplnost doplnit, že okresní soud upřesnil skutková zjištění v tomto bodě o další místo spáchání ve Františkových Lázních a také to má nepochybně oporu v provedeném dokazování. Dále je možno pro stručnost, stejně jako v dalších bodech, odkázat na odůvodnění okresního soudu, který také tomuto bodu věnoval při hodnocení důkazního stavu věci pečlivou pozornost.

Také skutkové závěry vyjádřené v **bodě 2/** výroku o vině napadeného rozsudku mají nepochybně oporu v provedeném dokazování. Byť oba obžalovaní (na obžalovaného S. v tomto bodě obžaloba podána nebyla) popírají, že by v tomto případě bylo cokoli činěno s požadavkem na zaplacení jakékoli finanční částky a popírá to i svědek H., okresní soud – jak to vyplývá z jeho odůvodnění – mohl vycházet i v tomto směru ze zcela jednoznačně vyznívajících záznamů odposlechů a záznamů sledování, přičemž bylo-li průběžně namítáno, že okresní soud nehodnotí obsah odposlechů relevantním způsobem, nezbyvá než v souladu s jeho rozhodnutím uvést, že jakékoli jiné hodnocení by za daného konkrétního důkazního stavu věci byl v rozporu s principy elementární logiky. Okresní soud věnoval pečlivou pozornost všem aspektům tohoto případu, jeho odůvodnění je opět v zásadě vyčerpávající, přičemž není možno v něm nalézt nic, co by nemělo oporu ve spisovém materiálu. Také v tomto případě prepisy odposlechů, resp. sledování, tak, jak jsou obsaženy ve spisovém materiálu, odpovídají obsahu CD, které jsou součástí spisu a jimiž byl proveden důkaz. Je tak možno upozornit, že na čl. 2123 je zachycen přepis záznamu sledování, v němž obžalovaný S. odpovídá na dotaz obžalovaného H., „co je za človíčka,“ následně se obžalovaný S. táže „jestli by to nějak nešlo na půlku.“ Obžalovaný H. zjišťuje, o jaký spis se jedná a uzavírá, že to dělal „P.“ (věc řešil JUDr. H.), obžalovaný S. sděluje, že H. by chtěl řidičák, obžalovaný H. slibuje, že to zařídí, instruuje obžalovaného S., co a jak má H. podat a výslovně se hovoří i o sp. zn. 4 T 218/2010. Jak okresní soud správně uvádí, obžalovaný H. sepisuje nejméně koncept žádosti (přepis sledování se nalézá na čl. 2 124), přičemž instruuje obžalovaného S., ať je žádost podána do podatelny a ať je o tom informován. „On už bude vědět, H. dostane peníze a udělá to.“ Poté, co proběhlo jakési „zmapování“ finanční situace svědka H., mu má obžalovaný S. podle instrukcí JUDr. H. říct o tři pětky, pro každého jednu (jemu, já, ty). Po telefonu (viz sv. 9/ čl. 2 436) probíhá opětovně dotaz, „jak, že se jmenuje ten pitomec, jak to dělá kolega?“ Odpověď zní: „H.“ Nikoli bez doplňujícího významu je i telefonní rozhovor mezi svědkem H. a obžalovaným S. právě dne 14. 11. 2012 v den podání žádosti, o „obchodu“ na Francouzské, s instrukcemi: „přízemí, vlevo a vlevo.“

Vzhledem k tomu, že okresní soud neměl k dispozici *originál spisu Obvodního soudu pro Prahu 2, sp. zn. 4 T 218/2010, provedl jím pro úplnost důkaz odvolací soud*, přičemž stejně jako okresní soud mohl uzavřít, že shora uvedené informace je možno konfrontovat se zjištěními vyplývajícími z příslušného trestního spisu, a to v naprosto reálné rovině. Návrh na podmíněné upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti byl podán do podatelny dne 14. 11. 2012 a již následujícího dne bylo nařízeno veřejné zasedání. Okresní soud logicky odůvodnil, proč se domnívá, že nemůže uvěřit obhajobě obžalovaného H. (ostatně také tento skutek zapadá do řetězce další projednávané trestné činnosti), když správně je poukazováno i na to, že svědek H. vydal v přípravném řízení e-mail z 12. 11. 2012 (sv. 5/čl. 1336) přeposlaný z adresy . na jeho adresu, v němž jsou přesné instrukce s tím, že „to“ tam musí donést do 14. 11. do 9:00 hodin. Také to celý důkazní stav věci nepochybně dokresluje. V neposlední řadě okresní soud v tomto případě právem

poukazuje i na zjištění dotýkající se poměrně úzkého vztahu mezi obžalovaným H[] a svědkem H[] v rozhodné době, což vyplynulo i z (prvým soudem rovněž hodnocené) výpovědi svědkyně K[]. Nicméně nebylo bezpečně prokázáno, že by obžalovaný H[] na uvedeném jednání jakkoli participoval, také to je v odůvodnění rozsudku popsáno.

Téměř obdobnou situaci pak v případě obžalovaných JUDr. H[] a S[] okresní soud zjistil *v bodě 3/*, tentokrát však ve věci která byla přidělena přímo soudci H[] a která byla vedena u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 8 T 209/2012 proti obžalovanému V[], jehož babičku obžalovaný S[], jak sám uvedl, dobře znal a jak to vyplývá ze záznamů hovorů, byly mu známy také nadstandardní majetkové poměry matky jmenovaného. Pokud jde především o výpověď svědkyně R[], okresní soud ji právem hodnotí i ve světle obsahu jejích rozhovorů s obžalovaným S[] jako nevěrohodnou (také v tomto případě se jednalo o celou řadu „maskovaných“ rozhovorů, jejichž obsah do důkazní situace dobře zapadá, přičemž pokud s nimi byla svědkyně přímo při svém výslechu konfrontována, její vyhýbavé výpovědi nemohly soud zjevně přesvědčit o tom, že mluví pravdu) a za podstatné ve světle ostatních provedených důkazů zjevně nemohl považovat ani to, že také svědek V[] popřel, že by na uvedeném jednání jakkoli participoval. V tomto případě ze zvukových záznamů zcela jednoznačně vyplývá, že oba obžalovaní nejprve hovoří o částce 50 000,- Kč, která měla z větší části směřovat do přípravného řízení a z níž si obžalovaný S[] ponechal 10 000,- Kč, zbytek podle svého vyjádření v nahrávkách poskytl svědku M[], který měl v tomto ohledu kontaktovat JUDr. F[]. Je-li nyní hovořeno o tom, že se ze strany obžalovaného S[] mělo jednat o „blamáž“, kterou chtěl „vtáhnout do děje“ JUDr. H[], pak okresní soud rovněž v kontextu toho správně hodnotí výpověď svědka M[], jakož i zjištění, že mezi ním a JUDr. F[] byly četné kontakty na různých úrovních, když významnou hodnotu měla nepochybně i výpověď svědka V[], který uvedené vazby a jejich „výsledky“ přehledně popisuje. V jeho případě u prvního soudu vyzněla zjevně na prázdno významná snaha o jeho očernění a znevěrohodnění. Tento svědek byl vyslýchán dokonce opakovaně a poskytl záznamy nahrávek, které jeho výpověď rovněž podporují. Pokud svědek M[] na jmenovaného podával trestní oznámení, tento krok zjevně učinil až v době nyní probíhajícího trestního řízení. Okresní soud výpověď tohoto svědka posoudil jako konzistentní a věrohodnou s tím, že se jedná o další důkaz, který zapadá do řetězce usvědčujících důkazů.

Také v tomto případě okresní soud vycházel ve vztahu ke konkrétním skutkovým zjištěním vyjádřeným ve výroku o vině právem ze zvukových záznamů, které jsou zcela signifikantní a jiné možné vysvětlení ani nenabízí. Odvolací soud se s odůvodněním okresního soudu i v tomto ohledu musel bezvýhradně ztotožnit a pro stručnost na ně mohl opět odkázat s tím, že je v jejich světle zcela nerozhodné, že obžalovaný H[] v průběhu doby (konkrétně v prosinci roku 2012) vydal na obžalovaného V[] příkaz k zatčení. Okresnímu soud pak nelze vytýkat ani to, že objektivně zachycený způsob rozmluvy mezi oběma obžalovaným porovnává s důkazním stavem v bodě 2/. Mohl tak mít prokázáno, že JUDr. H[] byl „rozhořčen“, že finanční prostředky, z nichž si část ponechal obžalovaný S[] s vědomím, že se jedná o finanční prostředky pro účely ovlivňování trestního řízení, šly (jak se nejprve domníval) JUDr. F[], který však již nemohl být po podání obžaloby garantem vyřízení věci odpovídajícím způsobem. Také v tomto případě je „mapována“ finanční situace rodiny obžalovaného V[] a je jednoznačně vyjádřen zájem obžalovaného JUDr. H[] získat jednak již poskytnuté finanční prostředky zpět (včetně zjišťování, u koho tyto prostředky zůstaly, zda u JUDr. F[], který ve své výpovědi tuto možnost vyloučil, či svědka M[] který tuto okolnost také nepřipustil, apod.), jednak získat finanční prostředky další. Ačkoli v jedné fázi rozhovorů obžalovaný H[] uvádí, že V[] je

na zavření, pak v souvislosti s uvedenými požadavky připouští, že mu „dá, co nejmíň,“ např. dlouhou podmínku atd. Okresní soud pak opět přehledně a logicky uvádí důvody, které ho vedly k závěru, že se nejednalo o „plané tlachání,“ ale vážně míněný pokus o ovlivnění trestního řízení, z něhož měl podíl obžalovaný S. a obžalovaný H., jako soudce, o úplatek uvedeným způsobem zjevně požádal (opět pouze pro přehlednost je možno například odkázat na sv. 8/ čl. 2113, 2117, 2120 p. v., 2121 – 2 atd. a pokud jde o obžalovaného H. na vyjádření zachycené v protokolu, který se nalézá ve sv. 10/čl. 2824 „že mu zkusí dát velkou podmínku“ s septem vzneseným požadavkem, že kdyby je obž. S. „ještě dokázal podejít, bylo by to dobrý,“ ten kontruje vyjádřením, že „vlk se nažral a koza zůstala celá a bába bude spokojená atd.“). Již jen z uvedeného je patrné, že se opětovně nejedná o případ, kdy by bylo možno prvému soudu vytýkat, že k tíži obžalovaných vycházel z více nepříznivé varianty skutkového děje, neboť je naopak zřejmé, stejně jako v případech předchozím, že okresní soud ani jiné závěry logicky učinit nemohl.

Bod 4/ je z hlediska důkazního stavu výjimečný tím, že se *k tomuto jednání doznal nejen obžalovaný JUDr. H., který nepochybně usvědčuje i obžalovaného JUDr. F. ale také obžalovaný JUDr. M., který primárně usvědčuje obžalovaného K.* Jejich výpovědi pak v tomto případě zcela jednoznačně zapadají do rámce záznamů odposlechů a sledování. Z hlediska námitek obžalovaného JUDr. F., které se dotýkaly toho, že ho usvědčoval JUDr. H., je možno uvést, že i v případě absence tohoto doznání, by obžalovaný musel být usvědčován již jen zmiňovanými zvukovými záznamy v kontextu se záznamy sledování, to však pouze na okraj. Aspektům, které se dotýkaly procesní použitelnosti výpovědi obžalovaného H. v souvislosti s uplatněním práva na obhajobu obžalovaného JUDr. F., byla věnována pozornost již výše, když v podstatě pouze z opatrnosti je možno argumentovat i tím, že v přítomnosti obhájce obžalovaného F. se JUDr. H. k uvedenému jednání doznal hned dvakrát. Doznání obžalovaného H. pak koresponduje i s doznáním obžalovaného JUDr. M. Poměrně signifikantní jsou také zjištění dotýkající se postupu JUDr. F. v případě obžalovaného J. K. (a v této souvislosti i zjištění k osobě tohoto obžalovaného) a logicky jsou ve světle uvedených důkazů hodnoceny i jednotlivé aspekty obhajoby obžalovaného JUDr. F., a to i v otázce pojmu předávání „prospektů.“ Obžalovaný JUDr. F. na jedné straně argumentuje problematickou osobností a snad problematickou psychikou a smyslem pro humor JUDr. H. který by však v intencích logiky této obhajoby měl při svém prvním výslechu po zhlédnutí toho, co mu bylo ze záznamů přehráno, snad fabulovat jednotlivé významné body případu do patřičného rámce, a to i v intencích doznání druhého obžalovaného JUDr. M. *Stejně tak nebyl zjištěn žádný zájem obžalovaných H. a M. na nepravdivém očeřování spoluobžalovaných, neboť předmětnými výpověďmi jmenovaní usvědčují především sami sebe, a pokud JUDr. H. nepřistoupil obdobně k dalším bodům, na něž byl dotazován, pak si lze stěží představit důvod, proč by měl právě v tomto případě nepravdivě očeřovat obžalovaného JUDr. F. jehož procesní postup je navíc i v této věci nejméně výrazně problematický.* Také toto zjištění v konfrontaci s povinnostmi státního zástupce tvoří ucelený řetězec usvědčujících důkazů. Vše nasvědčuje tomu, že v tomto případě se obžalovaný H. doznal pod tíží důkazů v podobě záznamů odposlechů a sledování především s ohledem na to, jakým způsobem bylo zachyceno jeho nakládání s finančními prostředky od JUDr. M. poté, co je obdržel. Obdobně k věci přistupoval zjevně i JUDr. M.

Pokud jde o výpověď obžalovaného JUDr. M. v situaci, kdy působil jako obhájce obžalovaného K., opakovaně bylo argumentováno tím, že nemůže být procesně použitelná, *neboť nebyl zbaven povinnosti mlčenlivosti* (s odkazem na ustanovení § 99 odst. 2 tr. řádu). V tomto směru je možno argumentovat například rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR ze dne

30. 10. 2013, *sp. zn. 3 Tdo 947/2013*, podle něhož zákaz výsledku neplatí v případě, kdy by byl na újmu práva na obhajobu, které vyplývá přímo z čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod s tím, že v takovém případě je na úvaze obviněného, jakým způsobem ke své obhajobě přistoupí. *Taková výpověď je procesně použitelná.* Státní zástupkyně ve veřejném zasedání o odvolání na tento aspekt reagovala i odkazem na dvě rozhodnutí Ústavního soudu ČR s tím, že se při participování na předávání úplatku nemohlo jednat o řádný výkon advokacie. Byť se předmětná rozhodnutí dotýkala poněkud jiného aspektu uplatnění institutu povinnosti mlčenlivosti advokáta a v poněkud jiných souvislostech, nutno říci, že také tato argumentace státní zástupkyně by mohla mít za určitých okolností své opodstatnění v situaci, kdy JUDr. M. [redacted] jednal s JUDr. H. [redacted], který nebyl ve věci rozhodujícím orgánem a s nímž, kromě úvodu, bylo jednáno pouze a toliko o možnosti nezákonného ovlivnění trestního řízení. V tomto ohledu je možno odkázat na příslušná ustanovení zákona o advokacii, a to nejen ve vztahu k zakotvené povinnosti mlčenlivosti, ale také ve vztahu k dalším povinnostem advokáta při výkonu právní služby v souladu se zákonem, neboť v tomto případě by vztah (který evidentně vznikl nejprve mezi obžalovaným K. [redacted] a advokátem M. [redacted] aniž by byla primárně podepsána plná moc, avšak obžalovaný JUDr. M. [redacted] již fakticky uvedeným nezákonným způsobem ve prospěch svého mandanta jednal) zahrnoval pouze a toliko výkon advokacie v rozporu se zákonem (pro přehlednost je možno uvést, že posléze byla dne 7. 11. 2012 podepsána plná moc, která byla založena do příslušného spisového materiálu). Povinnost mlčenlivosti advokáta je pochopitelně významným institutem a je možno ji prolomit toliko zákonným způsobem, nicméně *je otázkou, zda je možno se povinnosti mlčenlivosti jakkoli dovolávat v situaci, kdy se zcela transparentně jednálo pouze a toliko o poskytování právní služby v rozporu se zákonem*, jak na to okresní soud opět zcela právem poukazuje, a to právě i v souvislosti s rozhodnutím Ústavního soudu ČR I. ÚS 1638/2014 (v rozsudku je nesprávně uvedeno číslo 1637).

Je však možno uvést, že i v případě opačného názoru by další bezpečně zjištěné okolnosti případu usvědčovaly i obžalovaného K. [redacted] který se nyní snažil při své výpovědi u odvolacího soudu přesvědčit o tom, že JUDr. M. [redacted] či jiné osoby jednaly v jeho zájmu, aniž by o tom věděl, a to snad, jak okresní soud uvádí, z altruistických pohnutek. Je nutno především uvést, že odvolací soud nemohl nyní takto prezentované obhajobě obžalovaného uvěřit, když zcela nepřesvědčivé bylo i jeho vystupování při výpovědi, kdy se neustále otáčel ke svému obhájci a odpovídal na položené dotazy zjevně nejistým a naučeným způsobem. Naproti tomu, pokud na tuto výpověď reagoval JUDr. M. [redacted], pak se naprosto přehledně a logicky v intencích své obhajoby k věci opakovaně vyjádřil a možnost toho, že by takto jednal za zády obžalovaného K. [redacted], snad motivován jakýmsi příslibem neurčité budoucí spolupráce, jednoznačně a také logicky vyloučil (nutno říci, že v řízení o odvolání, které nebylo podáno v neprospěch obžalovaného JUDr. M. [redacted], mu nic nebránilo v tom, aby svou výpověď změnil, avšak on na ní i přes – do jisté míry osobní útoky - setrval). Bylo-li snad naznačováno, že takto mohlo být jednáno ze strany další osoby, která byla až posléze ztotožněna jako zemřelý J. [redacted] Z. [redacted] a která již nemůže být vyslechnuta, pak v tomto případě již nebyla zjištěna motivace vůbec žádná. Navíc v postavení JUDr. M. [redacted] by se nic nezměnilo, pokud by označil jako osobu, která mu peníze pro dané účely svěřila, právě jmenovaného, případně by nemusel takovou osobu označovat vůbec. *Okresní soud proto nepochybil, pokud uzavřel, že jedinou osobou, která vůbec (s ohledem na principy elementární logiky) mohla mít zájem vydat (v obecné rovině) již nemalé finanční prostředky na úplatek směřující k ovlivnění předmětné trestní věci, musel být obžalovaný K. [redacted].* Ani tyto závěry nelze prvému soudu vytýkat a jakkoli s nimi polemizovat.

Je zřejmé, že okresní soud nemohl považovat výpověď JUDr. M. [redacted] za nevěrohodnou ani s ohledem na drobné nesrovnalosti související s paměťovou stopou jmenovaného, neboť ten zjevně na své výpovědi, která byla již poměrně důrazným způsobem a adresně vůči jeho osobě zpochybňována, setrval, když nad tento rámec je možno uvést, že v případech naučených výpovědí, které mají směřovat k nepravdivému očerňování té které osoby (v tomto případě navíc bez jakéhokoli motivu), zpravidla takové osoby naopak hovoří o všech naučených či smyšlených detailech opakovaně naprosto shodně, navíc v tomto případě se jednalo o detaily ne zcela významné ve vztahu k projednávané věci. To však zcela na okraj, neboť je zřejmé, že především okresní soud nezjistil žádné okolnosti, které by mohly výpověď JUDr. M. [redacted] zpochybňovat. Navíc se nejednalo, jak to již bylo shora uvedeno, o výpověď osamocenou, ale o takovou, která v zásadě korespondovala s výpovědí obžalovaného JUDr. H. [redacted] a pak rovněž s obsahem již opakovaně zmiňovaných audiozáznamů. Také v tomto případě okresní soud přehledně a logicky popsal, proč již za této situace nepřistoupil k výslechu svědků, kteří byli navrhováni ze strany obžalovaného K. [redacted] a kteří měli podporovat jeho obhajobu dotýkající se nevěrohodnosti výpovědi JUDr. M. [redacted], neboť měl k dispozici nepochybně dostatek důkazů, které věrohodnost této výpovědi naopak (v případě zvukových nahrávek zcela objektivně) potvrzovaly.

Okresní soud se také rovněž rozsáhle a logicky vypořádal s veškerými aspekty obhajoby obžalovaného JUDr. F. [redacted] F. [redacted], když pokud jde o postup, který zvolil u obžalovaného K. [redacted], nebylo v zásadě ani nutno dále pečlivě rozebírat, zda pro něj byly či nebyly dány zákonné a věcné podmínky, ale stačí již pouhé zjištění vyplývající z opakovaně zmiňovaných důkazů o tom, že právě v souvislosti s vyřizováním předmětné věci byl poskytnut úplatek a není významné, zda skutečně bylo postavení té které osoby zvýhodněno. Také s otázkou hodnocení obhajoby obžalovaného JUDr. F. [redacted] se okresní soud zcela dostatečným způsobem vypořádal, včetně návrhů na doplnění dokazování, když pokud i v odvolacím řízení zazněl požadavek na konfrontaci mezi obžalovaným JUDr. F. [redacted] a JUDr. H. [redacted], pak již okresní soud vysvětlil, že nemůže JUDr. H. [redacted] k takovému úkonu nikterak nutit a navíc tento obžalovaný i v odvolacím řízení jednoznačně vyjádřil, že již k věci vypovídat nechce. To vše v situaci, kdy jednoznačná skutková zjištění vyplývala nejen z jeho výpovědi, ale také z výpovědi dalšího obžalovaného a také z odposlechů, které byly opět hodnoceny zcela relevantním způsobem. Nad rámec odůvodnění okresního soudu je možno například upozornit na to, že v případě zcela konformního postupu by obžalovaný JUDr. F. [redacted] mohl mít stěžejní zábrany o věci hovořit po telefonu (viz čl. 2443 a násl.), když zcela jednoznačné je i vyjádření JUDr. H. [redacted], že „mu to dá,“ a „každě dvacku,“ jakož i další obžalovanými zvolený zastíraný způsob rozhovoru o tom, co kdo komu přinesl (jako prospekt je evidentně označováno i usnesení, které bylo neformálně dodáno JUDr. F. [redacted] a obratem předáno JUDr. M. [redacted] navíc s upozorněním, „že mu to asi pošlou i normálně“). Pokud je nutno připustit, že zmínky o prospektech je možno nalézt v odposleších na různých místech, a to nejen k těmto datům, pak nezbyvá než uvést, že ani tato okolnost nemůže zakládat jakékoli jiné rozhodnutí o vině obžalovaných, neboť je dáno podezření, že takto bylo postupováno i v jiných věcech, tedy toto zjištění nemůže samo o sobě činit vyjádření JUDr. H. [redacted] v tomto případě primárně nelogickým.

Všechny tyto zjištěné okolnosti jsou pak zjevně dokreslovány prvním soudem podrobně rekapitulovanými zjištěním ze spisu 1 ZK 784/2012, který se dotýkal právě deliktního jednání obžalovaného K. [redacted], k jehož předchozím odsouzením sice nebylo možno přihlížet, ale sklony k páchání trestné činnosti v dopravě již projevily a signifikantní jsou také záznamy v evidenční kartě řidiče. To vše v situaci, kdy exaktně bylo zjištěno, že tento obžalovaný měl v krvi 1,21 g/kg alkoholu.

S tímto bodem se prvý soud vypořádal v podstatě bezvýhradně a odvolací soud opět nemá zákonný podklad proto, aby do jeho rozhodnutí jakkoli vstupoval (s otázkou způsobu protokolace prvotní výpovědi obžalovaného F■■■ se snažil odvolací soud vypořádat v části, která souvisela s procesními námitkami).

V bodě 5/ mohl okresní soud rovněž svá jednoznačně vyznívající skutková zjištění vystavět na audiozáznamech sledování, které byly v intencích prvním soudem zjištěného skutkového děje doplňovány telefonními odposlechy. Obžalovaný JUDr. H■■■ nepokrytě rozebírá v rámci rozhovoru s J■■■ S■■■ *možnost ovlivnění státních zástupců v předmětné věci* (ve smyslu podmíněného zastavení trestního stíhání), když konkrétně uvádí, že „F■■■ je „strašně hladovej“ (toto vyjádření okresní soud právem vztahuje i k bodům, které se dotýkají obžalovaného F■■■) a že si to přidělí (neboť zastupuje šéfků), jinak by mohl říct S■■■ (viz sv. 8/ čl. 2134 p. v.). Jednoznačně je i v rozhovoru se svědkem S■■■ opět rozehrávána *diskuse dotýkající se majetkových poměrů P■■■ F■■■*, přičemž není pochyb o tom, že obžalovaný H■■■ i v tomto případě žádal úplatek za to, že bude svým vlivem působit na výkon pravomoci úřední osoby (na čl. 2135 padne jméno F■■■, ročník ■■■, alkohol atd. a především vyjádření „hele, ale ty vole, ho to bude stát takových 200 papírů, dále „řekneme mu vo dvě kila,“ přičemž pak je rozvíjeno, zda to bude i s náhradou škody a obžalovaný H■■■ uzavírá, že by každý z nich měl mít alespoň „pade,“ pouze pro zajímavost je nutno uvést, že také dne 7. 11. sděluje JUDr. H■■■, JUDr. F■■■, že pro něj má ty prospekty, na což navazuje telefonát s J■■■ S■■■, že to zítra zařídí toho člověka a „jde o to, jak mu to ráno dá, jméno má poznamenané a je to předjednané“ – viz čl. 2 430 p. v.). S tím pak plně koresponduje i objektivní zjištění dotýkající se nalezeného lístku v kanceláři obžalovaného H■■■ při její prohlídce, kde je uvedeno P■■■ F■■■, odpovídající datum narození, datum nehody a údaj o 1,67 g/kg alkoholu v krvi (sv. 4/čl.1015), což odpovídá zjištěním z odpovídajícího spisového materiálu, který byl rovněž proveden k důkazu. Z odůvodnění napadeného rozsudku - také k tomuto bodu - je pak zřejmé, že všem aspektům tohoto případu věnoval okresní soud z podstatných hledisek patřičnou pozornost, jeho odůvodnění je konzistentní a má oporu v provedeném dokazování.

Na prvý pohled asi jako nejsložitější se mohla jevit důkazní situace, kterou okresní soud zjistil **v bodě 6/**, který zahrnuje dva okruhy jednání obžalovaného JUDr. H■■■ a jeden okruh jednání obžalovaného JUDr. Š■■■ který však byl nepochybně iniciátorem aktivit druhého obžalovaného v obou případech. V tomto skutku se tedy prolínají dvě dějové linie, nicméně také v tomto případě záznamy odposlechů vyznívají zcela jednoznačně. Ta *prvá souvisí s pokusy o zasahování do trestního řízení obžalovaného K■■■ vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 1 T 2/2012 pro závažnou majetkovou trestnou činnost, tedy o jednání obžalovaného JUDr. H■■■ v návaznosti na kontaktování JUDr. S■■■ a s následným bezprostředním informováním JUDr. Š■■■ o jeho výsledcích (a dá se říci, že i naopak, pokud jde o výhrady JUDr. Š■■■ k tomu, že JUDr. S■■■ nepodával relevantní informace), jakož i jeho kontakty s JUDr. M■■■, svědčí nepochybně o tom, že takto hledal způsob, jak do soudního rozhodování nejméně v otázce příslušnosti (a související problematice možné méně závažné, primárně žalované, právní kvalifikace jednání V■■■ K■■■), když průkazné je i vyjádření, které souvisí s předpokladem o možném ovlivnění tohoto řízení za částku 200 000,- Kč (dne 2. 1. 2013 obžalovaný Š■■■ říká, že „on je v tom nevinně a o ty dvě kila mu řekne“). To, co zaznělo v odposleších, jednoznačně zapadá do okolností trestního řízení V■■■ K■■■ jak to správně zjistil již okresní soud na základě důkazu, který provedl připojeným spisovým materiálem. *Druhou dějovou linkou je ovlivňování věci V■■■ K■■■, který měl řídit vozidlo pod vlivem alkoholu, u Obvodního**

státního zastupitelství pro Prahu 2, tentokrát prostřednictvím státního zástupce JUDr. S█████ Okresní soud přistoupil k tomu, že právě tuto okolnost, jako bezpečně prokázanou, tedy včetně předání úplatku jmenovanému, zakomponoval do skutkové věty výroku o vině. Prokazatelně proběhla i aktivita obžalovaného H█████ dotýkající se znalce Z█████ který však již znalecký posudek v rozhodné době odevzdal. Dokreslující význam má i obsah telefonátů mezi obžalovaným Š█████ a V█████ K█████, když okresní soud právem považoval za významný i obsah hovoru obžalovaného H█████ s P█████ M█████. V neposlední řadě je zřejmé, že právě dne 14. 1. 2013 V█████ K█████ vybral částku 150 000,- Kč. Také to důkazní stav věci nepochybně dokresluje a podporuje závěry okresního soudu, že oba obžalovaní jsou usvědčování řetězcem logicky na sebe navazujících důkazů.

Opět pouze pro přehlednost je možno provést stručnou rekapitulaci obsahu odposlechů, když okresní soud v některých směrech uvedl další údaje i nad tento rámec. Pokud jde o prvou fázi skutkového děje, tak ve sv. 9/ čl. 2 419, si dne 16. 10. 2012 obžalovaný Š█████ „dovoluje připomenout toho Z█████“, JUDr. H█████ odpovídá, že na tom dělá a zazní příslib, že to zkusí. Na čl. 2 424 (dole) je SMS z 30. 10. 2012 „Z█████“, že ho chce na pár minut vidět. Ze vzájemné SMS korespondence mezi obžalovaným JUDr. H█████ a JUDr. S█████ vyplývá, že si dne 1. 11. 2012 sjednávají schůzku, tohoto dne v 14:41 avizuje obžalovaný H█████ JUDr. S█████ že už běží, obratem v 15:42 telefonuje obžalovanému Š█████ že má dobré zprávy: „ten K█████ tam běží a ta podjatost, tak to by mi prej vyhodit moh.“ V dalším telefonátu v 15:43 (viz čl. 2425 p. v.) už celou situaci poměrně zevrubně popisuje s tím, že byla dána garance a výslovně je uvedeno, „takže počkáme na výsledky a budou Vánoce.“ Ještě téhož dne ve večerních hodinách *zasílá JUDr. S█████ obž. H█████ SMS*, že potřebuje nějakou faktografii, možná to rozhodnutí, obž. H█████ odpovídá, že za ním v pondělí zajede, pak se dohodnou na schůzce v pondělí kolem poledne. Následuje kontakt ohledně setkání dne 5. 11. a dohadování o materiálech atd. Dne 7. 11. 2012 po rozhovoru s JUDr. Š█████ je opět kontaktován ze strany obžalovaného H█████ JUDr. S█████, opětovně je domluvena schůzka na následující den na parkovišti, ta se podle vzájemné komunikace uskuteční dne 8. 11. kolem 13:10, když v 13:31 následuje rozhovor, v němž obžalovaný H█████ JUDr. Š█████ avizuje, že je zrovna na schůzce a že to není úplně – volně parafrázováno – ztraceno. V 13:49 je obžalovaný H█████ na parkovišti na Pankráci, telefonuje JUDr. Š█████ a opět se baví o podjatosti (a i jiných věcech). Dne 15. 11. žádá JUDr. Š█████ o aktuální informace s tím, že už první rozhodnutí padlo (to bylo v 10:14) a následuje v 10:25 SMS JUDr. S█████. Téhož dne pak obžalovaný hovoří o tom, kdo je (a byl) na věci činný, následují další informace od JUDr. S█████ které jsou JUDr. H█████ promptně předávány JUDr. Š█████ Pak následuje fáze, kdy je ze strany JUDr. Š█████ avizováno, že JUDr. S█████ u nikoho nebyl a že to rozhodoval někdo úplně jiný (přesně je uvedeno: „prostě se na to vysral a vzal to“). Ve svazku 10/čl. 2868 *hovoří obžalovaný H█████ s JUDr. H█████, jestli zná ██████ na Městě*, že tam má B█████ Š█████ věc a potřeboval by pomoci a rekapituluje stručně anabázi spisu V█████ K█████ následuje poněkud váhavá reakce JUDr. H█████. Čl. 2895 (dole) JUDr. Š█████ jde za „P█████“, a ptá se JUDr. H█████, zda mu říkal, co po něm budu chtít, zazní odpověď: „Jasně N█████.“ V dalších rozhovorech avizuje obžalovaný JUDr. H█████ JUDr. Š█████, že někdo toho N█████ umí velmi dobře, „má být slušný a ve špatném vztahu s tím hajzlem, s tím H█████ (poznámka: ze souvislosti vyplývá, že by se mělo jednat o JUDr. B█████ H█████, soudce Městského soudu v Praze, který ve věci obžalovaného K█████ také rozhodoval). Téhož dne posílá JUDr. S█████ JUDr. H█████ sdělení, že má výrok od toho „judikátu“, ale že to dělal nějaký kolega, ne kolegyně, to bylo v 11:09, v 11:32 zpráva přeposlána obžalovanému Š█████. Za chvíli následuje mezi obžalovanými vysvětlující telefonát a dohadování, kdo to dělal, zda někdo za někým byl apod., jakož i dohadování dotýkající se možného ovlivnění věci JUDr. H█████ z Obvodního

soudu pro Prahu 2 a také komunikace dotýkající se schůzky mezi JUDr. H. [redacted] a JUDr. M. [redacted], když JUDr. Š. [redacted] je opětovně promptně informován o postupu. Dne 22. 12. 2012 proběhne rozhovor mezi JUDr. M. [redacted] a JUDr. H. [redacted] „zda se „D. [redacted]“ zná s N. [redacted] na Městě?“ Po pozitivní odpovědi JUDr. H. [redacted] stručně rekapituluje věc V. [redacted] K. [redacted] s tím, že je to osmého a že by se s ní do té doby potřeboval vidět (z připojeného spisového materiálu, který byl proveden k důkazu, vyplývá, že hlavní líčení bylo konáno ve věci Městského soudu v Praze s předsedou JUDr. N. [redacted] dne 8. 1. 2013), to bylo v 9:33, telefonát trval zhruba čtvrt hodinu a v 10:15 opět obžalovaný H. [redacted] telefonuje obžalovanému Š. [redacted]. Pak prokazatelně proběhla schůzka s JUDr. M. [redacted] (dne 27. 12. je sjednávána schůzka na zítřek).

Dne 2. 1. 2013 (viz sv. 10/čl. 2898 a násl.) říká obžalovaný Š. [redacted] obžalovanému H. [redacted], že on je v tom nevině a „o ty dvě kila mu řekne.“ JUDr. H. [redacted] sdělil, že se s ní tedy zítra sejde, následuje rekapitulace kauzy a *zazní první informace o řízení pod vlivem alkoholu*, jakož i jméno K. [redacted] atd. JUDr. Š. [redacted] uvádí, že mu řekne o dvě kila a on bude platit dál. Je konstatováno, že to dá to dohromady půl melounu a z úst JUDr. H. [redacted] zazní „z toho chlastu ho vytáhnou.“ JUDr. H. [redacted] JUDr. Š. [redacted] reprodukuje, že „ona říkala, že N. [redacted] je neuvěřitelná svině a držgrešle a že dokonce to, o čem se bavili, by zhltnul sám, současně bylo sděleno, že „tamto“ je zařízený, takže si to můžou nějak kompenzovat. Obžalovaný Š. [redacted] konkrétně uvádí: „tak jí to řekni, klidně jí dej z toho půl.“ Na čl. 2460 p.v., dole, padne v rozhovoru mezi obžalovanými Š. [redacted] a H. [redacted] spisová značka ze spisu 1 ZN 3465 a ze strany JUDr. Š. [redacted] je činěn dotaz, kdo je jednička, dne 4. 1. obžalovaný H. [redacted] žádá o zopakování té spisové značky (čl. 2461 dole), to je v 11:17, a téhož dne ve 14:50 hlásí tento obžalovaný JUDr. Š. [redacted] že je to zařízeno na sto, na milion a že to už bude v prvním kole, ale že se musí vidět v pondělí, anebo v úterý, pak je hovořeno o náhradě škody za nákladák a o částce na nadaci, obž. H. [redacted] má nápad a žádá, aby se obž. Š. [redacted] stavil.

Dne 7. 1. 2013 obžalovaný JUDr. H. [redacted] rekapituluje obžalovanému JUDr. Š. [redacted], co zjistil o „N. [redacted]“ od svědkyně M. [redacted] a uvozuje, že je to o tom, co je „zejtra“ (jak to již bylo uvedeno, jediné hlavní líčení ve věci obžalovaného K. [redacted] se konalo u Městského soudu v Praze právě dne 8. 1.), přičemž v návaznosti na další údaje je výslovně uvedeno „vona řekla...vo dvě stě, vo tři sta litrů“ a v souvislosti se jménem B. [redacted] proběhla diskuse o charakterových vlastnostech jmenovaného. Obžalovaný H. [redacted] reprodukoval přímo, jak na uvedený požadavek reagoval s tím, že na to nemají. Následuje další vyjádření, že ví stoprocentně, že ta druhá věc je zařízená, je hovořeno o tom, že pokud obžalovaného K. [redacted] odsoudí, tak nebude mít „ani na tohle.“ Obžalovaný H. [redacted] hovoří o tom, že pokud jde o ten „chlast s nehodou,“ dostal to ten S. [redacted] a výslovně je uvedeno: „Já jsem říkal, hele, dostaneš pade. Mám představu takovou. Dvě stě! Pade se zaplatí na nadaci, pade tobě, pade mně, pade jemu.“ Obžalovaný Š. [redacted] odpovídá: „Hm, to je slušný.“ V této souvislosti je hovořeno o tom, že to nepůjde vůbec před soud. Následuje telefonát s JUDr. S. [redacted] v zásadě o jiném tématu, ale se sdělením, že se uvidí ve středu. Na čl. 2463 p.v. dole sděluje JUDr. H. [redacted] JUDr. Š. [redacted], že zítra u něj bude ten kolega a domluví ten postup, „co jsi dohod, jakej postup jste zvolili,“ konkrétně obžalovaný Š. [redacted] zjišťuje, zda platí ty parametry, co nastavili včera. Dále je možno odkázat na čl. 2903 a násl., na čl. 2464, jakož i na rozhovory o tom, že dne 8. 1. 2013 byl obžalovaný K. [redacted] odsouzen k pěti a půl rokům trestu odnětí svobody a dohadování, že „se musí udělat ten Pankrác.“ Zazní však i : „No tak přijď a já ti řeknu komu, kam, co,“ to říká JUDr. H. [redacted], následuje ubezpečení o tom, že to platí atd. JUDr. Š. [redacted] avizuje, že s ohledem na to, jak to dopadlo v té první trestní věci, je otázkou, zda se s ním bude moci vůbec obžalovaný K. [redacted] sejít, přičemž je konstatováno, že je to pro něj důležité kvůli odvolance a tomu, že „bude mít čistěj...“ V záznamu ze dne

9. 1. 2013, viz sv. 10/2914 a násl. obžalovaný H█████ sděluje JUDr. Š█████ že „přijde ve dvě S█████, co mu mám říct?“ Obžalovaný Š█████ odpovídá, že to platí a je hovořeno o tom, že to musí být zastaveno u státního zástupce, dále je možno odkázat na přepisy na čl. 2919 – 20 a 2 922 - 3, jejichž vypovídání je nejen z hlediska hodnocení prvním soudem, ale i objektivně (a to bez ohledu na povědomí o tom, čeho se měla dotýkat další trestná činnost obžalovaného H█████) zcela jednoznačná. Je dohadováno nejen to, jak se mohou obžalovaný JUDr. H█████ a JUDr. Š█████ podělit, ale také to, jakým způsobem bude postupováno ve věci obžalovaného K█████. Ve sv. 10/čl. 2724 je přepis audionahrávky ze sledování ze dne 9. 1. 2013, v němž obžalovaný H█████ JUDr. S█████ sděluje, že dal B█████ papír na nadaci, „on má další průser vole, je rozdělanej pro nějakou hospodařinu.“ JUDr. S█████ slibuje, že se na to zítra podívá, přičemž během vzájemného rozhovoru obžalovaný H█████ výslovně (na čl. 2725) uvádí „ale platí tak, že to bodne, takže ticho vole!! hele a mně se vrátí prachy, jak jsme udělali ten článek.“ Svědek S█████ nikterak neprojevuje, že by uvedenému vyjádření neporozuměl, naopak kontruje vyjádřením, které popisuje i okresní soud, konkrétně bez dalšího sděluje: „To je silný.“ Pak následují rozhovory mezi obžalovanými o tom, zda to ve středu platí, obžalovaný Š█████ říká, že to má a dne 14. 1. v 12:42 je dohadováno setkání obžalovaných v autě, k tomu dojde kolem 13:11 hodin a v 13:22 JUDr. H█████ kontaktuje JUDr. S█████ a ptá se: „P█████, kdy půjdeš ke mně na soud, já mám pro tebe ty prospekty na SUZUKI“ a instruuje ho, že má vyběhnout na parkoviště. Ve sv. 9/ čl. 2 470 se obžalovaný H█████ ptá JUDr. S█████, zda je něco nového, ten mu odpovídá, že nic, že mu pak řekne. Obžalovaný H█████ s JUDr. Š█████ hovoří v návaznosti na tento případ také o znaleckém zkoumání znalce T█████ a dne 31. 1. 2013 (viz čl. 2476) volá JUDr. S█████, že potřebuje s JUDr. H█████ mluvit, že tam bylo asi 2,7 promile, obžalovaný H█████ odpovídá, že to nevěděl (ze spisu vyplývá, že podle znalce Z█████ se mělo jednat konkrétně o 2,68 g/kg alkoholu v krvi), hovoří se o nadaci, že to přišlo, bylo zahájeno tr. stíhání (to bylo ve 13:02). Vzápětí je telefonováno JUDr. H█████ JUDr. Š█████ a uvedené reprodukováno. S tím pak souvisí i další rozhovory mezi obžalovaným Š█████ a V█████ K█████. V rozhovoru mezi oběma obžalovanými (viz čl. 2928) je také hovořeno o tom, že to obžalovaný H█████ už všechno rozdal, neumí to „vytáhnout nazpátek“ a konkrétně „To jsme teda uspěli, vole.“ Obžalovaný Š█████ odpovídá, že po S█████ nemohou chtít, aby to vrátil, že ho budou potřebovat, na to reaguje JUDr. H█████ vyjádřením, že po nich taky ne a obžalovaný Š█████ tuto variantu rovněž vylučuje, přičemž zcela průkazný je i záznam rozhovoru na čl. 2 935. Okresní soud pak právem svá skutková zjištění o faktickém předání úplatku JUDr. S█████ dne 14. 1. 2013 opírá i o zachycený rozhovor mezi obžalovaným JUDr. H█████ s P█████ M█████ ze dne 22. 1. 2013 (viz čl. 2 742), během něhož obžalovaný H█████ bere telefon – říká „ano, ano P█████“ pak hovor ukončuje a říká: „to byl můj komplic vole, S█████ státní zástupce. Dostal pade minulý týden ode mě.“ Ve sv. 13/čl. 3749 je zjištění, že dne 14. 1. 2013 vybral V█████ K█████ z účtu ČSOB částku 150 000,- Kč, když okresní soud provedl důkaz spisem o finančním šetření jmenovaného, z něhož vyplývá totéž a v němž byly informace z bankovního styku získány na základě žádosti Vrchního státního zastupitelství ze dne 20. 5. 2013 (pouze pro zajímavost je možno uvést, že u obžalovaného H█████ byla nalezena – sv. 3/čl. 861 – písemnost MSZ v Praze adresovaná Mgr. K█████ ze dne 20. 6. 2011). V souvislosti s daty, kdy jednotlivé rozhovory zazněly, je pak možno poukázat i na zjištění vyplývající ze spisů, které se dotýkaly V█████ K█████ a jimiž okresní soud rovněž v souladu s ustanovením § 213 odst. 1 tr. řádu provedl důkaz.

Z uvedeného je tedy zřejmé, že okresní soud za dané situace opět nemohl učinit jiná skutková zjištění, a to v žádném případě ta, která v rámci své obhajoby nabízel obžalovaný JUDr. Š█████ Záznamy rozhovorů opět jednoznačně a zcela průkazným způsobem dokumentují, že se nejednalo o toliko o konzultování v rámci přátelských rozhovorů, ale

o snahu (projevenou zcela efektivním, konstruktivním a racionálním způsobem), jak ovlivnit obě uvedená trestní řízení (obžalovanému Š██████ okresní soud, výrazně v jeho prospěch, neklade k tíži jednání v první části popisu skutku, ale až v té následné, byť je zřejmé, že jeho aktivity byly významně propojeny s aktivitami obžalovaného JUDr. H██████). Jednoznačné jsou závěry o tom, že i v této věci bylo nejen hovořeno o předání úplatku a o tom, že úplatek byl rovněž žádán oběma obžalovanými, ale mohlo být zcela bezpečně zjištěno i to, že úplatek byl JUDr. S██████ skutečně předán. Okresní soud pak v tomto směru správně argumentuje i totožným způsobem vyjadřování obžalovaného JUDr. H██████ jako v bodě 4/.

K námitkám, které zazněly v obhajobě obžalovaného JUDr. Š██████ je možno uvést, že *nelze jednotlivá skutková zjištění vytrhovat z kontextu jednoznačně vyznívající logiky ostatních provedených důkazů*, tak při jejich hodnocení postupováno být nemůže. Podstatné je, jak okresní soud přistupoval k hodnocení důkazů jako celku a již jen z uvedeného a také z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že ani v tomto případě se soud nedopustil žádného pochybení, pro něž by odvolací soud mohl či musel do výroku o vině zasahovat (stejně jako především v bodě 4/ je nutno avizovat, že odvolací soud by volil v případě obou obžalovaných i v tomto bodě poněkud jiné právní posouzení takto prokazaného jednání, nicméně to by vyznělo v neprospěch odvolatelů, a proto na ně bude poukazováno v následné části tohoto odůvodnění pouze akademicky).

Obžalovaný JUDr. F██████ ve vztahu ke svému postupu, který je popsán **pod bodem 7/** výroku napadeného rozsudku vnáší námitky, že se jednalo o postup zcela konformní a na podporu svých tvrzení popisuje různé právní aspekty tzv. odklonů v trestním řízení v rámci dopravní agendy a v tomto případě i postoupení věci k možnému projednání přestupku. Opakovaně se také domáhá ověření toho, že takto postupoval v celé řadě věcí, resp. již prvému soudu navrhoval doplnění dokazování zjišťováním dat v jeho pracovním počítači (odvolací soud ve veřejném zasedání o odvolání předložil *pro úplnost* a na návrh obhajoby nad rámec dokazování okresního soudu, který provedl důkaz pouze související fotodokumentací, podle § 213 odst. 1 tr. řádu listiny ve sv. 5/1374 a násl., konkrétně výzvu a protokol o vydání věci JUDr. T██████ B██████ z Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2, takto přehled spisů, v nichž obžalovaný JUDr. F██████ postupoval podle § 307 tr. řádu, resp. 309 tr. řádu a podle § 179g tr. řádu). Odvolací soud stejně jako první soud nezjistil důvod pro další doplnění dokazování ve vztahu ke zjišťování, v kolika věcech tento obžalovaný v přípravném řízení rozhodl o možném postoupení věci pro přestupek, a to s ohledem na zcela transparentní a správně zjištěné okolnosti tohoto případu, které jsou prvním soudem opět zcela správně rekapitulovány a mohou nepochybně tvořit podklad pro rozhodnutí o vině obžalovaného F██████ i v tomto bodě.

V tomto případě *do sebe zapadají a správně jsou posuzována zjištění k případu F██████ K██████*, když bylo především na první pohled zřejmé, že nic nebránilo tomu, aby k tomu, jak se při kontrole policejní hlídky choval, vypovídali zasahující policisté, mohl být vyslechnut i svědek Ž██████ a signifikantní byl i výsledek souvisejícího lékařského vyšetření, to vše v kontextu s jedinou dechovou zkouškou, která sice již nebyla opakována, ale skončila s výsledkem 2,26 g/kg alkoholu. Byť by pochopitelně o průkaznosti pouze této dechové zkoušky mohly být vedeny diskuse, jak to již bylo uvedeno, v této věci byly k dispozici další důkazy. Současně je nutno připomenout, že *státní zástupce je zásadně vázán zásadou obžalovací*, přičemž všemi dobře hodnocený praktik JUDr. F██████ by se měl právě v případě, o němž telefonoval JUDr. H██████ s JUDr. Š██████, dopustit takto fatálního pochybení při plnění svých povinností. *Uvedené záznamy pak také tento případ zařazují*

do řetězce obdobných, v nichž bylo postupováno obdobným způsobem a vyznívají rozdílně pouze proto, že některé okolnosti nebylo možno mít bezpečně prokázané.

V situaci, kdy k okolnostem zjištěným k jednání F [redacted] K [redacted] přistoupil i další důkaz v podobě iniciování obdobného jednání jako v případech předchozích, je nerozhodné v jakém počtu a jak často obžalovaný realizoval postoupení věci k možnému projednání přestupku. Pouze pro úplnost je možno reagovat na argumentaci obžalovaného rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR 7 Tdo 1116/2012, z něhož dovozuje, že výslech policistů v řízení před soudem není v takových případech možný. Je jednak otázkou, zda mu již dne 9. 10. 2012 mohlo být rozhodnutí z 3. 10. 2012 známo, navíc právní věta tohoto rozhodnutí na první pohled vyznívá tak, že s předmětnou problematikou nesouvisí a až v textu odůvodnění je hovořeno o aspektech výslechu policistů, a to v návaznosti na již poměrně konstantní a obecně známou judikaturu o tom (volně parafrázováno), že policisté pochopitelně mohou vypovídat jako svědci k tomu, co sami viděli a zažili, nikoli však k tomu, co ta která osoba vypověděla (policisté v případě F [redacted] K [redacted] tedy mohli vypovědět, jakým způsobem se choval, zda jevil známky podnapilosti, nikoli však k tomu, že F [redacted] K [redacted] sám připustil, že před jízdou požil alkohol a nad tento rámec reálně připadal v úvahu i výslech zmiňovaného svědka Ž [redacted], zjišťování, v jakém stavu byl přístroj na měření dechu atd.).

Stejně jako v předchozích případech je tedy možno shrnout, že okresní soud vycházel z toho, že *dne 4. 10. 2012 v 01:04:06 hodin* zaslal svědek Š [redacted] SMS zprávu JUDr. H [redacted] *zda nespí, ať se ozve“* (sv. 9/čl. 2 415). Téhož dne krátce po osmé ráno sděluje tento svědek obžalovanému H [redacted], že v noci chytli dva jeho kamarády, a to Ž [redacted] a K [redacted] který neodmítl dýchat a měl přes dva. *Dne 9. 10. 2012* je rozhodnuto obžalovaným JUDr. F [redacted] o postoupení věci pro přestupek se zcela irelevantním odůvodněním (*podle něhož zakročující členové hlídky policie tvrdí, že jmenovaný sice jevil známky podnapilosti, ty však nebyly natolik výrazné, aby u něj prokázaly stav vylučující způsobilost k řízení motorového vozidla*), které je v příkrém rozporu s obsahem spisového materiálu (v situaci, kdy posádka vozidla měli tvořit dva známí hokejisté a *kdy řidič „těžce artikuloval – do té míry, že mu téměř nebylo rozumět, nemohl stát na nohou a neustále se opíral o vozidlo*, opilost je dokumentována *lékařskou zprávou*, přičemž *policisté byli vyslechnuti formou úředního záznamu o podaném vysvětlení* a obsah jejich výpovědí vyznívá odlišně, než jak byl reprodukován v usnesení).

Okresní soud proto ani v tomto případě nepochybil, pokud dospěl k přesvědčení, že obžalovaný JUDr. F [redacted] jako ve věci činný státní zástupce, nejen objektivně postupoval v případě F [redacted] K [redacted] (který nakonec nebyl postižen ani v přestupkovém řízení, a to s ohledem na uplynutí lhůty, v níž mohl být přestupek projednán) nezákonně (pokud v řízení před odvolacím soudem zazněl argument, že ve věcech nezákonného postupu prozatím nebyla zjednána náprava, pak tato okolnost nemá žádný vypovídací význam), ale navíc takovým způsobem, který jednoznačně i s ohledem na další zjištěné okolnosti svědčí o tom, že jednal úmyslně a při vědomí, že se jmenovaný vyhne trestnímu postihu, resp. unikne trestu. Ani v tomto ohledu mu nebylo možno prvému soudu v jeho skutkových závěrech skutečně nic vytknout.

Závěrem je možno k hodnocení důkazů prvním soudem v bodech 2/ - 7/ uvést, že správně hodnotil jednotlivé okolnosti toho kterého případu, resp. skutku v kontextu s okolnostmi případu dalšího, neboť ty byly propojeny jednak především osobou JUDr. H [redacted] (v bodě 7/ toliko zcela na samém počátku, když další jeho jednání v tomto ohledu již nebylo bezpečně zmapováno), ale také fakticky obdobným způsobem spáchání a

odlišovaly se toliko tím, do jaké míry se podařilo tu kterou okolnost bezpečně objasnit. Je pouze možno se domnívat, že obžalovaný JUDr. H. [redacted] postupně z hledisek celé řady svých kontaktů mohl původně přistupovat k jiným věcem toliko z - v úvahu připadajících - klientelistických vazeb a takto ovlivňovat případně i činnost svých známých státních zástupců, když posléze uvedené přerostlo v „úplatkářský“ způsob počínání tak, jak byl zachycen právě v projednávané věci. Pro dokreslení je možno konstatovat, že z uvedeného důkazního stavu věci vyplývá, že se jednalo o postupy standardní a zmechanizované, které však byly bezpečně prokázány, resp. stíhány - za současného stavu věci - pouze v případech, které jsou nyní jednotlivým obžalovaným kladeny k tíži. K jiným případům, o nichž by bylo možno rovněž nejméně ve světle určitého podezření uvažovat, pochopitelně přihlížet nelze a je tedy je nutno brát v kontextu s odůvodněním napadeného rozsudku toliko jako určité dokreslování jinak bezpečně zjištěného skutkového stavu věci.

Pokud jde o **bod 8/**, obžalovaný JUDr. H. [redacted] vznesl v tomto ohledu pouze procesní námitku, s níž se snažil již okresní soud a posléze i odvolací soud (viz text shora) vypořádat. Okresní soud právem vycházel z doznání obžalovaného, které bylo podporováno nejen nálezem zbraně v bytě matky obžalovaného, ale také zvukovým záznamem sledování rozhovoru mezi obžalovaným a JUDr. H. [redacted] ze dne 4. 1. 2013. Pokud je v rozsudku zmiňováno, že zbraň byla podrobena odbornému zkoumání (viz sv. 8/čl.1918), pak nemohly vzniknout žádné pochybnosti o jejím charakteru, vlastnostech apod., tedy o tom, že se nepochybně jedná o zbraň podléhající registraci podle zvláštního zákona, resp. krátkou střelnou zbraň podléhající registraci. Okresní soud se pak v odůvodnění rozsudku opět logicky zaměřil i na subjektivní stránku jednání obžalovaného v tomto bodě. Tedy ani v tomto směru nemohl odvolací soud do skutkových zjištění okresního soudu nikterak zasahovat.

Pokud jde o navazující část rozsudku okresního soudu, která se dotýká **posouzení takto prokázaného jednání obžalovaných v jednotlivých bodech po stránce právní**, pak je zřejmé, že okresní soud se i s touto problematikou snažil důsledně vypořádat, když je zřejmé, že především právní problematiku dotýkající se tzv. úplatkářských deliktů je nutno při aplikaci na jednotlivé nyní projednávané případy vnímat jako poměrně složitou, neboť znaky toho kterého trestného činu mohou být považovány za takové, které se do jisté míry překrývají a je poměrně složité je ve vztahu k popisu toho kterého skutku jednoznačně vymezit. Nicméně již nyní je nutno uvést, že v tomto ohledu se okresní soud podle názoru odvolacího soudu nedopustil žádného pochybení v neprospěch obžalovaných, naopak – jak bude dále uvedeno – jejich jednání by v některých případech mohlo být posouzeno ještě jako závažnější trestný čin či další trestný čin.

V případě odvolatele obžalovaného G. [redacted] B. [redacted] okresní soud nepochybil, pokud posoudil jednání obžalovaného popsané v **bodě 1/** nejen jako pokus přečinu podvodu podle § 21 odst. 1 k § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku, neboť správně – na rozdíl od podané obžaloby – kladl jmenovanému k tíži prvotně s podvodným úmyslem vznesený požadavek na vylákání částky 50 000,- Kč, ale také jako přečin vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku. Pokud bylo nyní poukazováno na to, že svědci J. [redacted] či N. [redacted] se nemuseli výhrůžek téměř slepého obžalovaného obávat, když svědek J. [redacted] sdělil, že (ovšem poté, co získal další relevantní informace) se výhrůžek neobával, pak nezbyvá než dodat, že v případě této právní kvalifikace se ani nevyžaduje u té které osoby vyvolání obav, ale takové jednání k tomu musí být pouze způsobilé (viz *nejméně čl. 1581, tzv. Beckova komentáře k trestnímu zákoníku*). Nicméně okresní soud se také s touto problematikou snažil na čl. 64 vypořádat a opětovně je možno na jeho rozhodnutí i odkázat.

Pokud okresní soud uzavřel, že obžalovaný JUDr. H. ■■■ naplnil **v bodech 2/ a 5/** skutkovou podstatu přečinů nepřímého úplatkářství podle § 333 odst. 1 tr. zákoníku, neboť žádal úplatek za to, že bude svým vlivem působit na výkon pravomoci úřední osoby, pak tyto znaky byly v těchto případech zcela nepochybně naplněny v situaci, kdy bylo prokázáno, že obžalovaný H. ■■■ úplatek skutečně žádal a prokázáno také bylo, že to učinil proto, že bude svým vlivem působit na výkon pravomoci úřední osoby, v případě J. ■■■ H. ■■■ na kolegu JUDr. H. ■■■ a v případě P. ■■■ F. ■■■ na státního zástupce JUDr. F. ■■■ (okresní soud se se existencí znaků tohoto přečinu v odůvodnění svého rozhodnutí opět na odpovídající úrovni vypořádal). V těchto případech nebyla bez zásadních pochybností prokázána přímá součinnost obžalovaného s úředními osobami, jinak by i v tomto jednání obžalovaného bylo možno shledat trestnou činnost závažnější.

Z rozhodnutí okresního soudu však vyplývá (a to jak z výroku, tak z odůvodnění), že k tíži obžalovaného JUDr. H. ■■■ kladl dva tyto trestné činy, aniž by věnoval pozornost tomu, že byly spáchány v blízké časové souvislosti, resp. i v tentýž den a vyznačují se i totožným způsobem provedení a blízkou souvislostí v předmětu útoku ve smyslu § 116 tr. zákoníku. To vše v situaci, kdy trestní stíhání pro tyto skutky bylo zahájeno až po spáchání obou. Odvolací soud proto dospěl k závěru, že v těchto dvou bodech se musí nutně jednat o dva dílčí útoky jediného pokračujícího přečinu nepřímého úplatkářství podle § 333 odst. 1 tr. zákoníku, přičemž toliko z tohoto důvodu nemohl výrok o vině obžalovaného JUDr. H. ■■■ obstát a musel být v této oddělitelné části, takto v bodech 2/ a 5/ zrušen a zrušen pak musel být i navazující výrok o trestu tohoto obžalovaného. Z uvedeného je zřejmé, že za dané situace odvolacímu soudu nic nebránilo v tom, aby sám o právní kvalifikaci v těchto bodech rozhodl a uznal obžalovaného JUDr. H. ■■■ vinným dvěma dílčími útoky pokračujícího přečinu nepřímého úplatkářství podle § 333 odst. 1 tr. zákoníku.

Pokud jde o **obžalovaného JUDr. H. ■■■**, tak nejpřísněji bylo jeho jednání posouzeno nejen jako přečin zneužití pravomoci veřejného činitele podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, ale také jako zločin přijetí úplatku podle § 331 odst. 2, 3 písm. b) tr. zákoníku **v bodě 3/**. Znaky zmíněného zločinu byly naplněny způsobem zcela typickým, když pochybnosti nebyly o tom, že obžalovaný JUDr. H. ■■■ prostřednictvím obžalovaného S. ■■■ žádal pro sebe jako úřední osobu úplatek, a to v souvislosti se způsobem, jak mělo být rozhodováno v trestní věci J. ■■■ V. ■■■ která mu byla přidělena do senátu. Užití této právní kvalifikace tedy ani nemohlo vzbuzovat žádné pochybnosti. Jinak by tomu mohlo být, avšak pouze na prvý pohled, v případě trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku v situaci, kdy v té fázi řízení, ve které se v rozhodné době nalézalo, objektivně nebylo možno formálně s ohledem na obsah spisového materiálu v postupu soudce H. ■■■ shledat nezákonnost. Ve výroku o vině je však zcela právem poukazováno nejen na povinnosti soudu dané příslušnými ustanoveními trestního řádu spočívajícími v tom, že soud má ve věci rozhodovat – zjednodušeně řečeno - nezávisle a nestranně, ale je rovněž zřejmé, že obžalovaný jednal v rozporu s povinnostmi, které jsou mu uloženy ve výroku citovanými ustanoveními zákona o soudech a soudcích. V tomto případě jednal o věci s osobou, které se vůbec nedotýkala, licitoval o jejím možném způsobu skončení a nakonec „neformálně“ sdělil, že dá jmenovanému dlouhou podmínku a nepochybně tak porušil povinnosti související s ochranou zájmu na řádném výkonu soudnictví. Okresní soud také tomuto aspektu věci věnoval pečlivou pozornost na str. 65 odůvodnění rozsudku, je opět nutno se s ním zcela ztotožnit a pro stručnost i v tomto ohledu na jeho odůvodnění odkázat.

Jestliže byl v tomto případě **obžalovaný S. ■■■** uznán vinným pouze přečiny nadřování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku a nepřímého úplatkářství podle § 333 odst. 1 tr.

zákoníku, tak v jeho případě byla součinnost s obžalovaným H. [redacted] jednoznačně prokázána, přičemž úplatek byl určen nejen pro obžalovaného H. [redacted], ale také prokazatelně pro něj samotného. Proto mělo být jeho jednání podle názoru odvolacího soudu posouzeno jako účastenství ke zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 2, 3 písm. b) tr. zákoníku a vyloučit by nebylo možno primárně ani návod k přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. b), § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Nicméně jakékoli úvahy v tomto ohledu již nemělo smysl více rozvíjet v situaci, kdy nebylo možno na základě podaných odvolání změnit postavení tohoto obžalovaného k horšímu (nutno říci, že odvolací soud se nemohl ztotožnit s vyjádřením okresního soudu ve třetím odstavci na straně 65, a to nejen s ohledem na důkazní stav věci, ale také s ohledem na některé právní aspekty právní kvalifikace, nicméně pro stručnost a za této situací již není nutno na ně jakkoli reagovat).

Ve vztahu k přečinu *nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku*, který se dotýkal i dalších obžalovaných, je možno uvést, že jeho znaky je možno naplnit celou řadou v úvahu připadajících variant jednání té které osoby, které směřují ke zlepšení postavení pachatele trestného činu v jakékoli fázi trestního řízení, resp. v době po ukončení činu, přičemž znak spočívající v úmyslu umožnit pachateli, aby unikl trestu, je nutno vykládat rovněž poměrně široce, resp. tak, že stačí, aby jednání směřovalo k jakémukoli vylepšení postavení pachatele. O takový případ se ve vztahu k jednání, které bylo v bodě 3/ prokázáno obžalovanému S. [redacted], stejně jako u dále uvedených obžalovaných, nepochybně jedná. Obžalovaný S. [redacted] chtěl trestní řízení J. [redacted] V. [redacted] ovlivnit nejprve prostřednictvím svědka M. [redacted] a posléze chtěl i intervencí u obžalovaného H. [redacted] docílit výhodnějšího postavení jmenovaného v probíhajícím řízení před soudem (v tomto případě nebylo „nadržování“ kladeno k tíži obžalovaného JUDr. H. [redacted]).

V této souvislosti bylo opakovaně namítáno, že souběh přečinu *nadržování* a tzv. *úplatkářských deliktů* není možný. Stejně jako okresní soud, mohl odvolací soud odkázat na poměrně novou judikaturu Nejvyššího soudu ČR k této otázce, a to na rozhodnutí 15 Tdo 190/2014, s jehož závěry lze stěžít polemizovat (a to i ve vztahu k právní kvalifikaci podle § 329 tr. zákoníku).

Pokud jde o **bod 4/** a prvním soudem zvolenou právní kvalifikaci jednání **obžalovaného JUDr. M. [redacted]** jako dvou méně závažných přečinů nepřímého úplatkářství podle § 333 odst. 2 tr. zákoníku a *nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku*, pak je otázkou, do jaké míry se liší postavení JUDr. M. [redacted] v tomto bodě od postavení JUDr. Š. [redacted] v bodě 6/. Podle názoru odvolacího soudu mělo být také jednání tohoto obžalovaného posouzeno jako závažnější „úplatkářský“ trestný čin (obžalovaný JUDr. M. [redacted] musel dobře vědět, že úplatek směřuje ke státnímu zástupci, resp. k zajištění způsobu jeho rozhodnutí a že JUDr. H. [redacted] postupuje ve zjevné součinnosti s ním, když je nerozhodné, že úplatek byl jako celek poskytnut také JUDr. H. [redacted] a ten pak jeho část předal JUDr. F. [redacted]), resp. účastenství na něm (viz dále uvedené úvahy dotýkající se právní kvalifikace prokázaného jednání JUDr. Š. [redacted]), nicméně na tom již nebylo možno nic změnit. Pokud jde o přečin *nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku*, pak také v tomto případě byly znaky skutkové podstaty naplněny měrou zcela typickou a odpovídající této zvolené právní kvalifikaci.

Obdobně pak nebyl dán důvod při shora uvedených skutkových zjištění okresního soudu pro jakýkoli zásah do rozhodnutí o vině ani ohledně použité právní kvalifikace u **obžalovaného K. [redacted]** jako přečinu nepřímého úplatkářství podle § 332 odst. 2 tr. zákoníku.

U **obžalovaného JUDr. F** pak okresní soud právem dovodil, že takto prokázaným jednáním naplnil především znaky zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, odst. 3 písm. b) tr. zákoníku, neboť prokázáno bylo, že jako úřední osoba přijal v souvislosti s obstaráváním věci obecného zájmu úplatek, současně ve stejném postavení v úmyslu opatřit obžalovanému **K** neoprávněný prospěch spočívající ve významném vylepšení jeho postavení v trestním řízení postupoval v rozporu s povinnostmi státního zástupce, které jsou ve výroku o vině opět zcela relevantním způsobem specifikovány, resp. spáchal dílčí útok pokračujícího přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a v této souvislosti také jednal v úmyslu pachateli trestného činu umožnit, aby unikl trestu a spáchal tak dílčí útok pokračujícího přečinu nadřezování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku (dílčí útok těchto přečinů je nutno vztahovat jako pokračování k bodu 7/).

Pokud okresní soud spatřoval u obžalovaného **JUDr. H** v jednání prokázaném v bodě 4/ pokračující přečin nadřezování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku, pak to nepochybně prokázanému jednání odpovídá, stejně jako návod k přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. b), § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť je evidentní, co obžalovaný **JUDr. H** po obžalovaném **JUDr. F** jako státnímu zástupci a osobě, která měla v moci postup v přípravném řízení, požadoval a za jakých konkrétně podmínek, přičemž si musel být vědom toho, že za takových okolností obžalovaným **JUDr. F** ani nemohl jednat v souladu s povinnostmi státního zástupce (proto byl také poskytnut úplatek), což se nakonec také potvrdilo.

Za problematické však bylo nutno posuzovat právní posouzení takto prokázaného jednání obžalovaného **JUDr. H**, který si vzal úplatek i pro sebe, aby další část finančních prostředků posléze předal úřední osobě **JUDr. F**, pouze jako dílčí útok pokračujícího přečinu podplacení podle § 332 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku. Tato skutková podstata totiž zahrnuje až tu část jednání obžalovaného, jehož se dopustil přímo poskytnutím úplatku **JUDr. F**, který prokazatelně podplacen byl. Nicméně je zřejmé, že obžalovaný **JUDr. H** jednak (sám) pro sebe v souvislosti s obstaráváním věci obecného zájmu přijal úplatek, *ale především v této souvislosti postupoval v součinnosti s **JUDr. F**, s nímž byly veškeré jeho „aktivity“ v trestní věci obžalovaného **K** zjevně předjednány a fakticky mu tak napomohl k přijetí úplatku, resp. mu to jako veřejnému činiteli umožnil (viz R 32/1987) a v jeho jednání tak podle názoru odvolacího soudu měla být spatřována některá z forem účastenství podle § 24 odst. 1 tr. zákoníku (v úvahu připadá návodce či pomocník) k § 331 odst. 1 alinea 1, odst. 3 písm. b) tr. zákoníku. V situaci, kdy obžalovaný **JUDr. H** byl v jiném bodě uznán vinným jinou samostatnou skutkovou podstatou uvedeného trestného činu jako pachatel a v situaci, kdy – jak bude dále uvedeno, bylo nutno v bodě 6/ řešit problematiku obdobnou, ale vztahující se k jinému „hlavnímu“ pachateli a nemohlo by se tedy jednat o pokračování, by muselo při nápravě uvedeného stavu dojít ke změně postavení obžalovaného **H** k horšímu, což pouze na základě odvolání podaných v jeho prospěch možné nebylo.*

Jak to již bylo shora předesláno, obdobné to bylo **i v případě obžalovaného JUDr. H v bodě 6/**, kdy by měl být podle názoru odvolacího soudu účastníkem podle § 24 odst. 1 ke zločinu přijetí úplatku § 331 odst. 1 alinea první, odst. 3 písm. b) tr. zákoníku (v tomto případě obžalovaný **H** o úplatek za uvedeným účelem vysloveně požádal a teprve pak předal jeho část **JUDr. S** a opět musel jednat v součinnosti s ním, když rozdíl je pouze v tom, že **JUDr. S** na rozdíl od obžalovaného **JUDr. F** ve věci nerozhodl původně požadovaným způsobem, neboť zjistil okolnosti, které tuto možnost pro její účely již byly složeny také finanční prostředky na „nadaci“, vylučovaly. Proto také

bylo mezi obžalovanými H [redacted] a Š [redacted] v teoretické rovině hovořeno o možnosti získat úplatek zpět, resp. o tom, že S [redacted] budou ještě potřebovat apod.), přičemž také v tomto případě jeho jednání směřovalo k neoprávněnému zlepšení postavení tentokrát V [redacted] K [redacted] nejen ve věci, v níž rozhodoval JUDr. S [redacted], ale prokazatelně také k tomu, aby byla ovlivněna věc jmenovaného vedená pod shora uvedenou sp. zn. u Městského soudu v Praze, a to zcela konkrétním způsobem (nejméně) zjišťováním informací u JUDr. S [redacted] dále hledáním možností a cest přes JUDr. M [redacted], a to v konkrétní otázce možnosti ovlivnit rozhodnutí ve věci činného soudce JUDr. N [redacted]. Nicméně zcela markantní je pak naplnění znaků skutkové podstaty přečinu nadřzování především ve druhé části skutkového děje, která souvisí právě s působením a reálným pokusem o ovlivnění rozhodnutí JUDr. S [redacted]. Pokud tedy okresní soud postupoval ve prospěch obžalovaného JUDr. H [redacted] a jeho jednání v tomto bodě posoudil pouze jako dílčí útok pokračujícího zločinu podplacení podle § 332 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku a dílčí útok přečinu nadřzování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku, pak ani v tomto ohledu nebylo možno v rozsudku nic změnit.

Okresní soud pak postupoval výrazně ve prospěch obžalovaného JUDr. Š [redacted], pokud dospěl k přesvědčení, že znaky přečinu nadřzování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku naplnil až ve druhé části skutkového děje ve vztahu k dopravní nehodě, byť obsah rozhovorů s JUDr. H [redacted], jejich časové souvislosti v interakci na rozhovory s JUDr. S [redacted] a JUDr. M [redacted], jakož i to, že sám obžalovaný Š [redacted] šel za „P [redacted],“ o němž se předpokládalo, že snad bude mít vazby na soudce Městského soudu v Praze JUDr. N [redacted], by mohly svědčit o tom, že znaky tohoto přečinu byly obžalovaným JUDr. Š [redacted] naplněny již v první části popisu skutkového děje. A pokud tento obžalovaný chtěl aktivně ovlivnit úplatkem také postup ve věci Městského soudu v Praze a následně od obžalovaného K [redacted] právě on musel převzít úplatek, který však fakticky žádal i pro sebe (v tomto ohledu je možno odkázat na zcela jednoznačně vyznívající odposlechy), s vědomím, že JUDr. H [redacted] (nejméně) předá úplatek právě státnímu zástupci JUDr. S [redacted] a jak vyplynulo z rozhovorů obžalovaný H [redacted] musel jednat v součinnosti s touto úřední osobou, o čemž JUDr. Š [redacted] věděl a byl zjevně průběžně informován, pak by podle názoru odvolacího soudu i u tohoto obžalovaného bylo možno hovořit o účastenství na zločinu přijetí úplatku, stejně jako u obžalovaného H [redacted]. To vše v situaci, kdy jednání nestíhaného JUDr. S [redacted] tak, jak bylo popsáno ve výroku rozsudku právě ve vztahu k jednání obžalovaných JUDr. H [redacted] a Š [redacted], vykazuje znaky zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, odst. 3 písm. b) tr. zákoníku. Tedy odvolací soud nemohl vstupovat ani do rozhodnutí okresního soudu v otázce právní kvalifikace odvolatele JUDr. Š [redacted].

Také v **bodě 7/** s ohledem na jednoznačně vyznívající skutková zjištění okresního soudu nemohl mít odvolací soud žádné výhrady k tomu, že takto prokázané jednání obžalovaného JUDr. F [redacted] bylo v napadeném rozsudku posouzeno jako dílčí útok pokračujícího přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku (ve vztahu k bodu 4/), neboť také v tomto případě obžalovaný JUDr. F [redacted] vykonával svou pravomoc v rozporu se zákonem v úmyslu neoprávněně zvýhodnit F [redacted] K [redacted] a v jednočinném souběhu se dopustil i dílčího útoku pokračujícího přečinu nadřzování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku, přičemž v tomto ohledu je možno odkázat opět nejen na odůvodnění napadeného rozsudku, ale ve shodě s ním také na to, co již bylo řečeno shora k právnímu posouzení jednání tohoto obžalovaného v bodě 4/.

Okresní soud rovněž nepochybil, pokud posoudil jednání obžalovaného H [redacted] v **bodě 8/** jako přečin nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku spáchaný

způsobem, který je možno považovat z hlediska aplikace této skutkové podstaty jako zcela typický a odpovídající nejen jednotlivým znakům, ale také předpokládané závažnosti.

V důsledku podaných odvolání musel být přezkoumáván také **výrok o trestech**, které byly jednotlivým obžalovaným za prokázané jednání uloženy, přičemž výrok o trestu obžalovaného JUDr. H. [REDACTED] musel být zrušen již jen jako zákonný důsledek zrušení výroku o vině v bodě 2/ a 5/ z důvodů, které jsou shora uvedeny. Také v tomto ohledu je nutno připomenout meze oprávnění odvolacího soudu ve vztahu k výroku o trestu vyjádřenému v rozsudku soudu nalézacího, které jsou dány ustanovením § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu, podle nějž je možno do výroku o trestu zasahovat pouze tehdy, pokud je trest nepřiměřený. Pokud v tomto případě byla podána odvolání pouze ve prospěch obžalovaných, pak bylo možno uvažovat toliko v rovině trestu nepřiměřeně přísného.

K takovému závěru nemohl odvolací soud dospět u obžalovaného G. [REDACTED] B. [REDACTED], jemuž okresní soud uložil v rámci nejpřísnější trestní sazby v § 209 odst. 3 tr. zákoníku v rozpětí od jednoho roku do pěti let, za dva trestné činy úhrnný trest odnětí svobody v trvání osmnácti měsíců, tedy trest fakticky vyměřený toliko v jedné čtvrtině zákonné trestní sazby, jehož výkon byl podmíněně odložen na přiměřenou zkušební dobu v trvání tří let. Tento trest nejen zohledňuje zjištění dotýkající se toho, že obžalovaný G. [REDACTED] B. [REDACTED] v minulosti projevil sklony k páčání různorodé trestné činnosti a okolnosti spáchání činu, kdy se snažil získat finanční prostředky od poškozeného J. [REDACTED], který byl opakovaně ze strany svědka N. [REDACTED] líčen jako osoba výrazně sociálně slabá, ale na druhé straně také tomu, že k žádnému z předchozích odsouzení obžalovaného již nelze přihlížet, nejpřísněji trestný přečin byl z hlediska kvalifikované skutkové podstaty ukončen ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a v neposlední řadě musel okresní soud přihlédnout i k zdravotnímu stavu tohoto odvolatele, který není příznivý. Takto uložený výchovný trest odnětí svobody tedy nemohl být považován za nepřiměřeně přísný, a proto muselo být odvolání obžalovaného G. [REDACTED] B. [REDACTED] zamítnuto podle § 256 tr. řádu jako nedůvodné.

Obdobně tomu bylo u obžalovaného JUDr. B. [REDACTED] Š. [REDACTED], jemuž byl ukládán rovněž úhrnný trest za dva trestné činy, a to v rámci trestní sazby u zločinu podplacení podle § 332 odst. 2 tr. zákoníku v rozpětí od jednoho roku do šesti let, a to jako osobě dosud zcela bezúhonné. Je zřejmé, že okresní soud také v tomto ohledu zohlednil především okolnosti projednávaného případu, když na straně obžalovaného nemohl pominout nejen snahu docílit zvýhodnění obžalovaného K. [REDACTED] všemi prostředky, včetně úplatku, ale především také to, že obžalovaný objektivně jednal se zjištěným motivem tak, jak to bylo shora rekapitulováno a tedy jeho proklamace o snaze docílit ve věci obžalovaného K. [REDACTED] spravedlnosti musela být vnímána právě ve světle jeho výrazně projevené snahy získat podíl na úplatku. Okresní soud proto nepochybil, pokud tomuto obžalovanému vyměřil trest odnětí svobody zhruba v jedné třetině zákonné trestní sazby, v trvání dvou let a šesti měsíců, jehož výkon podmíněně odložil na přiměřenou zkušební dobu v trvání čtyř let. Také v tomto případě byl správně zvolený a vyměřený výchovný trest odnětí svobody v souladu se zákonem doplněn o peněžitý trest, a to ve výměře, která opět odpovídá závažnosti jednání obžalovaného a jeho osobním poměrům. Tedy ani uložený peněžitý trest ve výměře 150 denních sazeb po 1 000,- Kč není nepřiměřeným postihem tohoto obžalovaného a vhodně doplňuje výchovné působení trestu. V souladu se zákonem byl stanoven i přiměřený náhradní trest odnětí svobody pro případ, že peněžitý trest nebude ve stanovené lhůtě vykonán.

Odvolací soud se snažil důsledně zaměřit i na druh a výměru trestu, který byl uložen obžalovanému JUDr. F. [REDACTED], a to na jedné straně jako obžalovanému, jemuž je nutno

ve věku 67 let přiznat, že žil dosud zcela bezúhonným způsobem, avšak na druhé straně mu bylo nutno klást k tíži spáchání hned dvou útoků pokračující trestné činnosti, resp. tří trestných činů, z nichž nejpřísněji trestným je zločin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, 3 písm. b) tr. zákoníku s trestní sazbou od tří do deseti let. Je zřejmé, že okresní soud vyměřil tomuto obžalovanému trest mírně nad dolní hranicí zákonné trestní sazby v trvání tří let a deseti měsíců, což je z hlediska zjištění dotýkajících se všech okolností projednávaného případu a kdy nebylo možno hovořit – jak okresní soud správně uzavřel – ani o kvalifikovaném doznání tohoto obžalovaného (ten navíc své vyjádření v závěru svého prvního výslechu zpochybnil), takový trest, který stěží lze považovat za nepřiměřeně přísný a který již jen z hlediska výměry je nutno spojit s přímým výkonem trestu ve věznici. V situaci, kdy obžalovaný, na což okresní soud právem poukazuje, neprojevil v průběhu řízení fakticky žádnou sebereflexi a kdy, byť úplatek nebyl v obecné rovině nikterak vysoký, byl výrazným činitelem, který na již významné pozici státního zástupce, jenž je nadán pravomocí rozhodovat v přípravném řízení, této své pozice zneužil, úmyslně a s různou motivací rozhodl v trestním řízení způsobem, který není možno v žádném případě akceptovat a který má závažný následek spočívající ve vytváření zásadní nerovnosti stíhaných osob před zákonem, jakož i ve vzbuzování pocitu v nich, že pokud budou mít známé či někoho podplatí, mohou páchat trestnou činnost, aniž by za ni byli postiženi, se nemohlo jednat o trest nepřiměřený. V neposlední řadě nebylo možno v případě tohoto obžalovaného pominout nikoli nevýznamný prvek trestu spočívající v generální prevenci, tedy v tom, aby bylo současně zasaženo povědomí obdobně smýšlejících a chovajících se osob na takto významných postech a od páchání obdobného jednání je to odradilo. Pominout pak nebylo možno ani to, že tento obžalovaný, stejně jako obžalovaný JUDr. H. [REDAKCE], měl stále, společensky významné, postavení, které je z hlediska příjmové hladiny nepochybně velice příznivé (navíc obžalovaný F. [REDAKCE] pobíral i důchod), a nemohl tedy mít žádnou omluvitelnou motivaci ke snaze získávat finanční prostředky prostřednictvím úplatku, a přesto k páchání takové trestné činnosti přistoupil. Také v tomto případě okresní soud zevrubně popisuje veškeré úvahy, které ho vedly k uložení již nepodmíněného trestu odnětí svobody, který je pochopitelně pro obžalovaného postihem zcela zásadně citelným, avšak s ohledem na výše uvedené okolnosti nikoli v rovině zákonem předpokládané zřejmé nepřiměřenosti. Také výrok o trestu musel tedy být u tohoto obžalovaného ponechán beze změny, a to včetně peněžitého trestu ve výměře 50 denních sazeb po 1 000,- Kč. Ačkoli je totiž zřejmé, že obžalovaný je v důchodovém věku a větší legální zdroj příjmu u něj již nelze předpokládat, smyslem uložení tohoto trestu je kromě vhodného doplnění prvního trestu a odčerpání výnosu trestné činnosti u osoby nikoli nemajetného pachatele (to vyplývá z jeho vyjádření v úvodu prvního výslechu v přípravném řízení) i to, že by mělo být opět avizováno, že pachatelé obdobné, takto závažné, trestné činnosti bývají v obdobných případech postiženi hned v několika směrech a také to by mělo další osoby od páchání trestné činnosti odradovat. Okolnosti svědčící ve prospěch tohoto obžalovaného pak okresní soud zohlednil také při aplikaci moderačního ustanovení § 56 odst. 3 tr. zákoníku, neboť obžalovaného zařadil pro výkon trestu do mírnějšího typu věznice s dozorem. Z uvedeného je zřejmé, že také odvolání tohoto obžalovaného muselo být zamítnuto jako nedůvodné.

Pokud jde o úvahy o trestu, který musel odvolací soud sám nově uložit **obžalovanému JUDr. H. [REDAKCE]**, pak ten musel být ukládán jako nižší, než jak ho vyměřil okresní soud, již jen s přihlédnutím k tomu, že tento obžalovaný byl nyní odsuzován kromě trestných činů v bodech 3/, 4/, 6/ a 8/, které zůstaly v napadeném rozsudku beze změny, toliko za jeden pokračující přečin nepřímého úplatkářství podle § 333 odst. 1 tr. zákoníku spáchaný dvěma dílčími útoky v původně označených bodech 2/ a 5/. Stejně jako okresní soud nemohl odvolací soud pominout, že tomuto obžalovanému bylo nutno klást k tíži spáchání vícečetné

trestné činnosti, a to nejen v obecné rovině méně závažných přečinů nepřímého úplatkářství podle § 333 odst. 1 tr. zákoníku a nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku, jakož i již závažnějších přečinů nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku a zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, zejména dva zločiny, a to podplacení podle § 332 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku s trestní sazbou od jednoho roku do šesti let a zločin přijetí úplatku podle § 331 odst. 2, 3 písm. b) tr. zákoníku s trestní sazbou od tří do deseti let. Především na toto zjištění, včetně vyjádření toho, že právě osoba tohoto obžalovaného v podstatě vytvářela vazby, které vedly k páčání trestné činnosti, resp. jeho jednání bylo spouštěcím mechanismem i k páčání trestné činnosti například obžalovaného F■■■■, okresní soud zjevně reagoval, když obžalovanému uložil již citelný trest v polovině zákonné trestní sazby v trvání šesti let a šesti měsíců. Odvolací soud ve veřejném zasedání vyslechl také zástupce Sdružení válečných veteránů ČR a musel po jejich upřímném a přesvědčivém vystoupení na rozdíl od okresního soudu připustit, že je nutno obžalovanému H■■■■ přiznat k dobru i další v minulosti projevené zásluhy. Z těchto hledisek byl tedy trest vyměřený přesně v polovině zákonné trestní sazby nepřiměřeně přísný a nemohl by obstát ani v situaci, kdy by nedošlo ke shora zmíněné korekci výroku o vině, která navíc z hlediska dopadu na posouzení závažnosti jednání tohoto obžalovaného není až tak významná.

Odvolací soud však musel u tohoto obžalovaného přihlídnout k tomu, že se dopustil mnohačetné a také zvláště závažné trestné činnosti a k tomu, že byl tou osobou, která svou úlohou a postavením vytvářela i propojení s dalšími subjekty, především se státními zástupci, a která fakticky páčání takové trestné činnosti svým způsobem umožňovala, pokud na ní sama neparticipovala. Odhlédnout nebylo možno od toho, že právě soudce stojí v hierarchii veřejných činitelů již skutečně vysoko, přičemž by měl být jednoznačně garantem zákonnosti a také mravnosti. Všem těmto principům se obžalovaný zpronevěřil, když také jemu je nutno klást k tíži evidentně zjištěnou či klientelistickou motivaci jeho jednání, pro niž nelze nalézt žádnou omluvu, obzvláště v situaci, kdy si musel být vědom toho, že svými zásahy způsobuje zásadní nerovnost v postavení osob, proti kterým má být vedeno trestní řízení a současně významně snižuje vážnost soudcovského stavu, když soudnictví má být jedním z garantů ochrany společnosti a především spravedlnosti. Pokud připustil a podpořil faktickým chováním povědomí o možné úplatnosti soudu a o možnosti ovlivnění soudního rozhodování na tomto podkladě, pak jsou následky jeho jednání, bez ohledu na výši úplatků, skutečně závažné a srovnatelné s osobami, které sice ani zdaleka neměly takové postavení, avšak jejich trestná činnost se dotýkala úplatků mnohonásobně vyšších. Výrok o trestu u tohoto obžalovaného pak bylo nutno konfrontovat také s výměrou a druhem trestu, který byl považován za přiměřený u obžalovaného JUDr. F■■■■, a proto snížení trestu, k němuž odvolací soud přistoupil, nemohlo být až tak zásadní. Odvolací soud po dlouhém zvažování, když nemohl opomenout ani zdravotní stav tohoto odvolatele, uložil podle § 331 odst. 3 tr. zákoníku a § 43 odst. 1 tr. zákoníku jako přiměřený úhrnný trest odnětí svobody v trvání pěti let a tří měsíců, který podle jeho názoru odpovídá všem shora nastíněným aspektům významným pro ukládání trestu, neboť skutečně nebyl dán žádný důvod pro ukládání trestu blíže dolní hranici zákonné trestní sazby. Ve shodě s okresním soudem a ve shodě s jeho odůvodněním pak byl obžalovaný JUDr. H■■■■ pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice s dozorem, stejně jako obžalovaný JUDr. F■■■■, a to při aplikaci zmiřujícího ustanovení § 56 odst. 3 tr. zákoníku.

Beze změny byl převzat do rozsudku odvolacího soudu výrok o peněžitém trestu, neboť v případě 350 denních sazeb po 1 000 Kč, s ohledem na okolnosti spáchání trestné činnosti, osobní poměry obžalovaného a v porovnání s ostatními obžalovanými, kterým byl

tento trest uložen, nemohl být považován takový trest za nepřiměřeně přísný. Ve prospěch obžalovaného pak byl pouze korigován náhradní trest odnětí svobody tak, aby spíše odpovídal tomu, že obžalovanému byl současně uložen citelný trest odnětí svobody.

Obdobně byl převzat také trest propadnutí věci a jiné majetkové hodnoty ve výroku konkrétně specifikované střelné zbraně s příslušenstvím, neboť takový postup je nejen věcně správný, ale i zákonný (je možno připomenout, že okresní soud rozhodoval podle právní úpravy účinné v době, kdy byl skutek v bodě 8/ spáchán, když nová právní úprava není pro obžalovaného příznivější).

Ačkoli by nebylo možno v podstatě ze stejných důvodů jako u obžalovaného B [redacted] a Š [redacted] považovat za nepřiměřený trest uložený **obžalovanému L [redacted] S [redacted]** nejen za méně závažný přečin nepřímého úplatkářství podle § 331 odst. 1 tr. zákoníku a za již závažnější přečin nadřizování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku („nadřizování“ tohoto obžalovaného směřovalo k přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 tr. zákoníku, kdy je pachatel ohrožen trestem od šesti měsíců do čtyř let) s trestní sazbou až na čtyři léta, také za sbíhající přečin podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, za nějž byl pravomocně odsouzen trestním příkazem Okresního soudu Praha – východ ze dne 23. 12. 2014, sp. zn. 1 T 264/2014, k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 250 hodin, odvolací soud zjistil - poté, co doplnil v tomto ohledu dokazování - že trest obecně prospěšných prací byl ke dni 18. 12. 2015 vykonán a na obžalovaného je nutno ve vztahu k tomuto odsouzení hledět ve smyslu § 64 odst. 4 tr. zákoníku jako by nebyl odsouzen. Podle § 44 odst. 4 tr. zákoníku se ustanovení o souhrnném trestu neužije, jestliže dřívější odsouzení je takové povahy, že se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen. Z uvedeného je patrné, že právě o takový případ se jedná, a proto musel odvolací soud rozsudek ohledně tohoto obžalovaného ve výroku o trestu zrušit, přičemž sám posléze rozhodoval o jeho postihu za prokázané jednání. Ačkoli bylo nutno tomuto obžalovanému klást, na rozdíl od bezúhonných spoluobžalovaných, k tíži, že se uvedené trestné činnosti dopustil ve lhůtě podmíněného odsouzení stanovené rozsudkem Okresního soudu Praha - východ ze dne 2. 2. 2011, sp. zn. 32 T 254/2010, sice za odlišný druh trestné činnosti, avšak k již citelnému trestu odnětí svobody ve výměře třiceti měsíců s podmíněným odkladem na dlouhou zkušební dobu v trvání pěti let (pokud jde o předchozí trestnou činnost obžalovaného, ta byla spáchána již zhruba před dvaceti lety, nebyla sice bagatelní, avšak nelze k ní přihlížet), jeho úloha spočívala „toliko“ v tom, že využil možností, které mu byly ze strany obžalovaného H [redacted] dány a nastíněny, přičemž on sám nebyl garantem dodržování zákonnosti jako právě jmenovaný soudce. Proto - pokud měl být nyní trest ukládán pouze jako úhrnný - se odvolací soud rozhodl, že významněji přihlédne také k věku tohoto obžalovaného, a uložil mu sice ještě výchovný trest odnětí svobody, avšak již v citelné výměře v polovině zákonné trestní sazby, v trvání dvou let a jeho výkon podmíněně odložil na delší zkušební dobu v trvání tří let a šesti měsíců. Z napadeného rozsudku pak převzal výrok o peněžitém trestu, který okresní soud vyměřil jako symbolický ve 100 denních sazbách po 250,- Kč, když majetkové poměry tohoto obžalovaného svědčí o tom, že takto uložený trest je vykonatelný a také v jeho případě je postih tímto druhem trestu zcela opodstatněný. Náhradní trest pak odvolací soud stanovil rovněž v symbolické výměře tří měsíců, a to s ohledem na výměru peněžitého trestu v kontextu s délkou stanovených náhradních trestů u ostatních obžalovaných.

Jako zásadně nepřiměřený musel být posouzen trest, který byl uložen **obžalovanému K [redacted]** za jediný trestný čin podle § 333 odst. 2 tr. zákoníku s trestní sazbou maximálně na dvě léta, a to jako obžalovanému, k jehož dvěma předchozím odsouzením za méně závažnou trestnou činnost nebylo možno přihlížet. S důvody, které okresní soud v tomto

případě vedly k posílení represivní složky trestu, se odvolací soud již jen s ohledem na ustanovení § 55 odst. 2 tr. zákoníku nemohl ztotožnit. Ačkoli je nutno tomuto obžalovanému klást k tíži, že chtěl docílit poskytnutím úplatku prostřednictvím svého obhájce své beztrestnosti, pokud byl uznán vinným toliko předmětným přečinem, je postih nepodmíněným trestem odnětí svobody zjevně nepřiměřený. Proto nemohl výrok o trestu odnětí svobody, který byl tomuto obžalovanému vyměřen ještě v dolní polovině zákonné trestní sazby v trvání deseti měsíců a pro jehož výkon byl obžalovaný zařazen do věznice s dozorem obstat, musel být odvolacím soudem zrušen a z důvodů, které jsou shora uvedeny, byl tomuto obžalovanému uložen trest odnětí svobody ve stejné výměře, avšak podmíněně odložený na – podle názoru odvolacího soudu - okolnostem případu a úloze obžalovaného odpovídající zkušební dobu v trvání třiceti měsíců. Pokud byl tomuto obžalovanému oddělitelným výrokem uložen také peněžitý trest ve výměře sto denních sazeb po 2 400 Kč, pak to odpovídá právě zjištění, že sám sebe chtěl za použití úplatku vyvinut z trestné činnosti, jejíž dopady již nelze bagatelizovat, když přihlédnuto bylo již prvním soudem k jeho možnostem takový trest zaplatit. V tomto případě bylo nutno považovat za přiměřený také náhradní trest odnětí svobody, který byl v intencích ustanovení § 69 odst. 1 tr. zákoníku stanoven ve výměře osmi měsíců pouze pro případ, že peněžitý trest nebude ve stanovené lhůtě vykonán. Proto byl výrok o peněžitém trestu ponechán v napadeném rozsudku beze změny. Pouze pro úplnost je třeba dodat, že pokud je obžalovaný K■■■■ stíhán ve věci Okresního soudu v Chebu pod sp. zn. 4 T 14/2014 pro poměrně rozsáhlou a závažnou trestnou činnost, dosud nebyl odsouzen a k tomuto faktu tedy nelze přihlížet.

Obžalovaný JUDr. M■■■■ opakovaně požadoval, aby vzhledem k tomu, že pro takový postup byly splněny všechny formální podmínky, bylo jeho trestní stíhání podmíněně zastaveno. Ačkoli bylo možno tomuto odvolateli přisvědčit v tom, že se v jeho případě jednalo o exces z jinak řádně vedeného života a v tom, že jeho doznání bylo významným momentem především pro objasnění podílu obžalovaného K■■■■ na trestné činnosti popsané v bodě 4/ a dokreslující k doznání obžalovaného H■■■■ v tomto směru, odvolací soud sdílí přesvědčení okresního soudu, že v případě poskytnutí úplatku za uvedených okolností a v uvedené výši, když úloha tohoto obžalovaného byla poměrně významná, nebyla splněna materiální podmínka, která je rovněž v ustanovení § 307 odst. 1 tr. řádu zakotvena, a totiž že takový postup není relevantní právě s ohledem na zjištěné okolnosti případu. Obžalovanému nepochybně přitěžuje, že se uvedeného jednání dopustil v pozici advokáta, který se nad rámec spáchání trestného činu dopustil skutečně hrubého porušení advokátní etiky. Obžalovaný věděl, za kým má jít, s kým má věc projednat a také on v odposleších hovoří o tom, že „peníze nerozhodují.“ Proto výrok o podmíněném trestu odnětí svobody nemohl být považován z žádných hledisek za nepřiměřený či dokonce nezákonný a nebylo tak možno akceptovat požadavek tohoto obžalovaného na odklon od trestního řízení. Odvolací soud se však rozhodl přihlédnout i k vystupování tohoto obžalovaného před odvolacím soudem, neboť ten ze svého doznání neustoupil ani poté, co bylo na jeho osobu různými způsoby slovně útočeno a ani poté, co se obžalovaný K■■■■ rozhodl vypovídat k okolnostem „spolupráce“ s JUDr. M■■■■ s tvrzením, že tento mohl jednat v jeho zájmu, aniž by on sám o tom věděl (zjednodušeně řečeno). V situaci, kdy obžalovaný JUDr. M■■■■ o své vůli, aniž by vyčkal výsledků trestního řízení, ukončil svou advokátní praxi, dospěl odvolací soud k závěru, že s ohledem na jeho postoj a jeho osobní poměry není současné uložení peněžitého trestu na místě. Pouze v této části bylo možno na výrok okresního soudu aplikovat ustanovení § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu, a proto byl výrok o peněžitém trestu u tohoto obžalovaného bez náhrady zrušen.

Pokud jde o další dva odvolatele, a to matku obžalovaného JUDr. H. Ing. JUDr. M. H. a Sdružení válečných veteránů ČR, pak prvému z nich bylo do jisté míry zmírněním postihu obžalovaného H. vyhověno, a proto o něm nebylo samostatně rozhodnuto. *Sdružení válečných veteránů, jejichž zástupci na podporu obžalovaného JUDr. H. vystoupili způsobem, který bylo nutno nepochybně ocenit* a bylo k němu při úvaze o trestu obžalovaného H. přihlédnuto, není subjektem, který by mohl ve prospěch obžalovaného podat odvolání (viz § 246 a § 247 tr. řádu), na jehož podkladě by bylo možno věc meritorně přezkoumat. Proto muselo být odvolání tohoto subjektu zamítno podle § 253 odst. 1 tr. řádu jako podané neoprávněnou osobou.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** další řádný opravný prostředek **p ř í p u s t n ý**.
Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat **d o v o l á n í** k Nejvyššímu soudu v Brně, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti němuž dovolání směřuje, podáním u soudu, který ve věci rozhodoval v I. stupni. Dovolání lze podat pouze z důvodů uvedených v § 265b tr. řádu. Nevyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí, a to ve prospěch či v neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání za dovolání nepovažuje, byť by tak bylo označeno.

V Praze dne 11. února 2016

JUDr. Eva Milcová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Drahomíra Špičková